

תשעה באב

קינות לתשעה באב ביום (ו-מה)

I

מחבר: רבי אלעזר הקליר.

שבת סורו מני שמעוני עובדי (נ"א עוכרי). סחי ומאוס השימוני בעדרי חבני. סכונה משכן מסכות דבירי. סכות והבלגו גבורי. ספקו כף ומעדו אברי. כסלה כל אבירי:
בפלה עודינו בצול דכניה. עיני חכמה לחזון בן ברכיה. עד פלאי גלגל חבניה. עיני מעוללת בנבית בכניה. עשה ונחם ויקרא לבכיה. ונם על אלה אני בוכיה:
על פני פכת בפצו חסידיה. פלגי סוף זכרה כערו יסודיה. פחד חטא שילה תכף סודיה. פצו חזירי יער איה חסידיה. פצו מעשה עכיה לגדיה. פרשה ציון בדיה:
על הר ציון צדו שאוני מדני. צפו על ראשי זדוני. צמתו בנב לעמד זדוני. צד נצרת לעורר מדני. צעק עמי בימי בן דיני. צדיק הוא יי:
אתה קלים הכבדת ומעדי ערמוני. קרבת בא אלי ויחרימוני. קראתי ליושבי גבעון עוד הם זרמוני. קולי להשמיע בערב הגרימוני. קומי עבורי בהתל הערימוני. קראתי למאהבי המה רמוני:
למה רוח אפינו לטבח שמרו. ראית כי כתנור עורנו כמרו. ראית כי עמל וכעס באוניך גמרו. רבת ביד יחזקאל לנקם כמו מרו. ראה ונכחידם מגוי אמרו. ראה יי כי צר לי מעי חמרמרו:
השיבנו שישי שמע לגוי צאני. שבתם רמוס חצרי להדכיאני. שפתי משוררי דביר דממו להדאיבני. שמעת זמורות אף הכין לטאטאני. שכבו ונדו חצץ להבריאיני. שמעו כי באבחה אני:
כי תם חקת בכס אופניך. תשיב להם גמול כאז חזות פניך. תרדוף לצלמון יועצי (רע) על צפוניך. תתן להבהב נותצי פניך. תקרא לשכרם כוס כמוס בפניך. תבא כל רעתם לפניך:
תבא אל צר אשר כלנו. למבוא חמת בחמה נהלנו. עד לחלח וסבור הגלנו. זקן ובחור ובתולה כבלנו. רם הבט בא עמך כלנו. זכור יי מה היה לנו:

T

מחבר: רבי אלעזר הקליר

איכה אצת באפך לאבד ביד אדומים אמוניך.
ולא זכרת ברית בין הבתרים אשר בררת לבחוניך. ובכן בטינו. זכור יי מה היה לנו:
איכה גערת בגערתך לגלות ביד גאים גאוליך.
ולא זכרת דליגת דלוג דרך אשר נלגת לדגליך. ובכן דברנו. זכור יי מה היה לנו:
איכה הגת בהגיונך להדוף ביד הוללים המוניך.
ולא זכרת ועוד ותק וסת אשר ועדת לוועדיך. ובכן וקוננו. זכור יי מה היה לנו:
איכה זנחת בזעמך לזלזל ביד זרים זבולך.
ולא זכרת חתון חקי חורב אשר חקקת לחמוליך. ובכן חוינו. זכור יי מה היה לנו:
איכה טרחת בטרחך לטרוף ביד טמאים טלאיך.
ולא זכרת יקר ידידות ישר אשר יחדת ליודעיך. ובכן יללנו. זכור יי מה היה לנו:
איכה פוגת בכעסך לכלות ביד כפירים פרמך.
ולא זכרת לא לזנוח לעולם אשר למדת ללקוטיך. ובכן להגנו. זכור יי מה היה לנו:
איכה מללת במאסך למחות ביד מונים מבשאיך.

תשעה באב

ולא זכרת נשיאת נוצת נשר אשר בשאת לנשואיך. ובכן בהינו. זכור יי מה היה לנו:
איכה שחת בסערך לסגר ביד סעפים סהדיך.
ולא זכרת עז עדי עדיים אשר עטרת לעבדיך. ובכן ענינו. זכור יי מה היה לנו:
איכה פצת בפחדך לפגר ביד פריצים פלאיך.
ולא זכרת צהלת צבי צדיק אשר צפנת לצבאיך. ובכן צעקנו. זכור יי מה היה לנו:
איכה קראת בקריאתך לקנות ביד קמים קרואיך.
ולא זכרת רגש רכב רבותים אשר רצית לרעיך. ובכן רגננו. זכור יי מה היה לנו:
איכה שאפת בשאפך לשלות ביד שודדים שלמיך.
ולא זכרת תקף תלתלי תאר אשר תכנת לתמימיך. ובכן תאגנו. זכור יי מה היה לנו:
תאגנו לשפוך [דמעות] כמים. על מה ביום זה נשבינו פעמים. זכרי בהיותי בשלוח ביהושלים. רגנתי,
ועתה אאדה עד חוג שמים:

ח

מחבר: רבי אלעזר הקליר
מסודר לפי אקרוסטיכון א"ת ב"ש

אאדה עד חוג שמים. אאלה אתי שמים. אאר יום מחריבי פעמים. אאתאונן מי יתן ראשי מים:
אבחין בבכי ילל מדבר. אבונה ליל מליל ומדבר ממדבר. אבכה אתי עולת מדבר. אשאג מי יתנני במדבר:
אגדע ואנשל כנקף זית. אגרה אתי כל בני בית. אגרם שיאמר בעל הבית. ארשה מי יתנני שמיר ושית:
אדוה בכל לב להמצאהו. אדעה מליון בם לאמצאהו. אדאג איה רועה ולא אמצאהו. אקובן מי יתן ידעתי
אמצאהו:
אהפכה ואתהפכה כאופן במלי. אהגה פנים בפנים לתנות עמלי. אההו חרס וסיהר מלהגיה למולי. אצרח מי
יתן אפוא ויכתבון מלי:
אורח משפטי גונבי עלי. אודיע בבצעי ומעלי. אומללו מזלות בקרעי מעילי. אפעה מי יתן שומע לי:
אזדה כהופרה האבינה. אזכרה כי הייתי מחתנה. אזיל פלגים כברכה העליונה. אעגור מי יתן לי אבר פיונה:
אח בפשע מקרית עז אל צר. אחו בלי מים באף לעצר. אחז קמות לקצר ועוללות לבצר. אשיסה מי יובילני
עיר מצור:
אטע אהלי אפדני בצלמות. אטוסה ואשכנה עד חצר מות. אטפל את המחכים למות. אנהה מי גבר יתיה
ולא יראה מות:
אילותי לעזרתי תרתי חזות. איומתי בכל שנה אומרת היא השנה הזאת. אידע לכל כי מודעת זאת. אם לא
כי יד יי עשתה זאת:
אכף לב ראש יי חילי. אכרע לב ברך לחתל מחלי. אכתירך בשיר משירי מחולי. אכון מי יתנך כאח לי:
אל תשכח צעקת אריאל. אליו לאגר יהודה וישכאל. אלפי שבאן אשר מסר אל. לאמר מי יתן מציון ישועת
ישכאל:
ישכאל מעת בדרכי לא הלכו. עזבוני ועזבתים ופני מהם בהפכו. רגנתי והיללתי ומעי ולבי נשפכו. איכה
תפארתי מראשותי השליכו:

תשעה באב

ט

מחבר: רבי אלעזר הקליר, מסודר לפי תשר"ק, ובראש כל בית תיבה מפסוקי איכה ב (שמסודרים לפי א"ב בהקדמת פ' ל-ע'), ובסופו פסוק מפרשת בחוקותי.

איכה תפארתי מראשתי השליכו. וכנגד כסא הכבוד צלם המליכו. בחללי תנאי אשר חנני נמלכו. ונם אם בחקתי תלכו:

למה תריבו אלי כלכם. חזקו עלי דבריכם. מידכם היתה זאת לכם:
בלע שופטי במועצות עותם. ופנים הסתיר מהם כשר עותתם. ויומר לאבק מטרים להבעיתם. חלף ובתתי גשמיכם בעתם:

סחי ומאוס שמני. כלה באפו וישטמני. נחומיו מהרה ישעשעוני:
גדע רום קרנם ועלומם הקציר. ובאבחת חרב שיעריהם הציר. מזי רעב עש בקציר. תמור והשיג לכם דיש את בציר:

דבר קשתו וכלה בחרץ. וכברזל עפל שמי ערץ. פכצני שלש עשרה פרץ. תחת ובתתי שלום בארץ:
היה צורכם ומעוזכם ומשגבכם. הפך לאכזר ונלחם בכם. הנוצרכם רחוקכם, חושקכם תעבכם. ואיה הבטחת וירדפתם את איביכם:

יחמס פנת צדק מלאה. כי במשפיותה מצא כל טמאה. ומכבדיה הזילוה כדוה מטמאה. בשנוי ונדפו מכם חמשה מאה:

זנח עליון קבית מועדיכם. והאביל שערי חל עמידת רגליכם. מי בקש זאת פץ והגלכם. וגמר אמר ופניתי אליכם:

חשב שנא אום לקט בשושן. ומחלב עולליה אותה דשן. קיטור חפתה העלה בכבשן. ושאלו איה דגן תמור ואכלתם ישן נושן:

טבעו נכסו רובדי דוכני. בגיא חמת כנקטל מכהבי. הרי כמה שנים גלה יסוד מכוני. וסע מתוכי אמר ובתתי משכני:

ישבו מבכים מנאק מתיכם. בארבע מיתות הפיל מתיכם. חרב ורעב ותיה ודבר שחתכם. כסר צלם פץ והתהלכתי בתוכם:

כלו לשוד כרגע אהליכם. ויבכם בשבעו מהולליכם. לחיקכם נשפכו בפשות עולליכם. במאסכם שיח אני יי אלהיכם:

לאמותם כלפול אבא שועו. וצור למלאכיו שח מני שועו. ארץ הפרמל הבאתים ושעשעו. ושנאו מוכיח ואם לא תשמעו:

מה אעידך, ושישיך עם גוכיך בוססו. אומרים על סוס בנוס על כן בסו. גלאיתי נשא עונותיכם כהעמסו. ואיסרכם כבמתי אם בחקתי תמאסו:

נביאיך תעו תרמית שוא חזות. ואדרש לסלח ופצתי אי לזאת. פתיתים וכנגדי השיבו עזות. ואנפתי ושחתי אף אני אעשה זאת:

ספקו חרקו שרקו מוני. מבפנים ומבחוץ להצמית אמוני. כי בני זדים חללו צפוני. לרעה ולא לטובה גם ובתתי פני:

פאו זדים: לפני מי תחלה? עם כבד עון פקד וילאה. לא תחפו עוד אות ומופת ופלא. אבף ובסע ונם ואם עד אלה:

עשה ירם קדקד בני שאון. ודמי שכרבי בגיא צמאון. ובכל שנה ושנה הוסיף יגון על און. מעת כעס ונם ושברתי את גאון:

צעק הוי הוי ואשפתו הריק. מפה ומפה הביא עלי מעריק. ובלעגי מעוג שבי צר החריק. וכלה כחי בגאם ותם לריק:

קומי דפקי שועי אל דמי. ותני כאוב מארץ קולך ודומי. מי רוש השקני והדמי. וחשך הילוכי בגאם ואם תלכו

תשעה באב

עמי:

ראה גורל אֵוִית הוּשֵׁם לְרוּעִים לְעֵית, וְלִקְאֵת מְדַבֵּר הַיִּיתִי דְמִינִית. גּוֹלָה גְנִינִית, וְסוּכָה כְּנִינִית. בְּשִׁמְעִי, וְהַשְׁלַחְתִּי כְּכֶם אֵת תֵּינִת: שְׁכָבוּ בְּעֵלוֹף כְּתוּא מִכְמָר, וְאִין דּוֹלָה. הַמְלֵאִים גַּעַר, וְאִין מִרְפָּא עוֹלָה. הָרִי כְּמָה שְׁנַיִם הַמְמַנִּי לְהַתְכַּלָּה. אֲנוּשִׁים בּוֹכּוּם וְאִם בְּאַלָּה: תִּקְרָא אִיד עוֹלָלָת עַל אֲדַמּוּנִי. לְסַחֲפוֹ וְלִשְׁסַפּוֹ שְׁבַע־עֵתִים כְּאוּנִי. תְּהִם צְרִי בְצֵאת קוֹל מֵאַרְמוּנִי. כְּנִהֲמַמְתִּי בְרִיב, וְהִלַּכְתִּי אַף אֲנִי: אַף אֲנִי לְכַד בְּיֻקֵּשׁ שְׁכָרוֹן. עֲרֵבָה שְׁמַחָה, וְהַשְׁבִּית חֲרוֹן. לְאַרְצָ אֲשַׁב, וְאַהֲגָה בְּגִרוֹן. אֵיכָה יִשְׁבָּה חֲבַצְלַת הַשְּׁרוֹן:

■

אֵיכָה יִשְׁבָּה חֲבַצְלַת הַשְּׁרוֹן, וְדַמָּם רוֹן מִפִּי נוֹשְׂאֵי אֲרוֹן. וְנַעַז מִמְשַׁמְרוֹתֵם כְּהַנִּים בְּנֵי אֶהְרֹן. כְּנִמְסַר הַבַּיִת בְּמִסְרֵי מָרוֹן:

בָּכוּ תִבְכֶּה מִחֲמַשֶּׁת סַפְרִים. כְּנִהֲרַג כְּהֵן, וְנִבְיָא בְיוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל דְּמֹו נִשְׁחַטוּ פְּרָחִים כְּצַפִּירִים. וְנִדְּו כְּצַפְרִים. כְּהַנִּי צְפוּרִים:

גִּלְתָּה מֵאַרְצָה כְּלָה מִקְשָׁטָה. בְּעוֹן מַעֲשָׂרוֹת וְשִׁמְטָה. וּבְאַרְבַּעַת שְׁפָטִים הַשְּׁפָטָה. וּמַעֲדִיָּה הַפְּשָׁטָה. מִשְׁמַרְת מִפְּשָׁטָה:

דַּרְכֵי הַיֵּבֶל דְּמָמוּ כְּנִפְרָץ כְּתִילוֹ, וְהַמְעִיל כְּנִקְבַע פְּתִילוֹ. הוֹכֵד וְהַתֵּךְ, וְהַשְׁפֵּל מִתִּילוֹ. וְנַעַז מִשְׁתִּילוֹ. כְּהֵן עֵינָה לוֹ:

הִיוּ אֲנִיבִים מִלְעִיבִים בְּלוֹחְמֵי לַחֶם. כְּבִטְלוּ הֵלָא פְּרִס לְרַעַב לַחֶם. וְהִרְעִבוּ, וְהִצְמָאוּ מִמִּים וּמִלַּחֶם. כְּבִטְלוּ שְׁתֵּי הַלַּחֶם. מִבַּיִת לַחֶם:

יֵיצָא הַדָּר אוֹם בְּכֶסֶף בְּחֶפֶת. וְתַמּוּרוֹ אַפְרַעַל רֵאשָׁה חֶפֶת. וְנִרְוֹת נִכְבוּ וּמְנוּכָה נִכְפַּת. כְּפִשְׁעוּ בְּלַחֶם וּפֶת. בְּלִכְדָּה יוֹדְפַת:

זָכְרָה זְמַן אֲשֶׁר בַּעֲשָׂה, וּבִשְׁמַע הַשִּׁיבוּ. וְעַתָּה עֲנוֹת אֲמֵן לֹא אָבוּ. לְעַנְהוּ וְרוּשׁ שְׁבַעוּ, וְכוּוּ. וְהִקְצִאוּ, וְהִלְעִבוּ. כְּהַנִּי עֵילְבוּ:

חֶטָא חֶטָא, וְאַמְרָה לְאַלִּיל "זֶה אֵל". וְהִלְעִיגָה, וְתַעֲתַעָה בְּחוּזֵי אֵל. עֲבוּר כֵּן הַקְּנָאָה בְּמַרְגִּיזֵי אֵל. יֵיצָא מִמְעוֹן אֵל. כְּפַר עֲזִיאֵל:

טַמְאָתָה הַחֲנִיפָה תִבֵּל, וְנַעֲלָה רַב הַחוּבֵל. וְעַנּוּ אֲבָק בְּגִלְיוֹ כְּאַבֵּל, וְאִין מִתְכַּרְבֵּל. בְּכִהֲנֵי אַרְבָּל:

יְדוּ פְרֵשׁ צַר בְּבַיִת זְבוּל. כִּי כְלִיָּה תִיבְתִי כְדוֹר הַמְבוּל. כְּסָאוֹ הַשִּׁית לְחַבּוּל, וְנַבּוּל. יֵיצָא בְּכָבֵל כְּבוּל. כְּהֵן כְּבוּל:

כָּל עַמָּה קוֹנְנוּ קוֹיָה. כִּי הַכְּעִיסוּ לְאַל קְנָא. כְּגוּיֹו בְּבַל אוֹתָם קְנָא. וְנִדְּדָה מִקְנָה. מִשְׁמַרְת אֲלִקְנָה:

לֹא לְמָרוֹם עֵין צְפַת, וְכֶסֶף עַל חֶרֶשׁ חֶפֶת. וּבְחִזּוֹק מוֹסַר הַרְפַּת, וְנִהַרְס וְנִלְפַת. כְּהֵן צְפַת:

תשעה באב

ממרום השמיים בלאיתי טעון, והכני ביערון ובשגעון. ופקד עלי עון נוב וגבעון, ובעה ממעון. משמרת בית]]1 כהן מעון:

בשקד על עון ובקאב. כהושבתי אנונה מבלי אב, ודוממתי מלצפצף במנים ועגב, ובשאה עלי קיבה משמרת ושבאב:

סלה אבירי מורי הוכיה, ולא גזכר לי עקדת מוכיה, ומרב מרד ומכיה. הצגה ערום ועכיה משמרת מעכיה: על גבי חרשו חורשים והאריכו מענית, והריקו עלי חרב וסנית, והרביתי צומות ותענית, ומצורת תכנית יצאה ויבית:

פרשה ואין יד שולם, כי לא האמינה בהשכם ושלום, והשבתה ברית מלח, ואין שמן ממלח בראש ממלח: צדיק הוא יי כי פיהו מרת, וערו ערו עד היסוד בה העבת, ותמור עזי, וזמרת קינים עליה גחבת, ובקצוי ארץ גזרת משמרת בצרת:

קראתי לצורי וקולי לא ערב, וקוננתי ביער בערב, וכבה נר הדולק במערב, ורים לא ערב מאכלה ערב: ראה כי הסערתי באניה, בתאניה ואניה, וקהלי כצאן לטבח מניה, ובעה מחפניה מגדל נוכיה:

שמעו כי יצאתי בשביה, ובשרפה דת מרום שבניה, והושתי לשמה וערבוביה, ומהסתר סבניה בדה בית חוביה:

שמעו כי גזמתי בצמנה, וסתם מני תחנה, ולא בתן לי כמים וסנינה, ומקחית סנה בעה כפר יוסנה: תבא כעת שמוני הדמיון, ושתי שערי שוממיון, והשיב אחר ימיון, ובעון צלמיון בעה גנתון צלמיון:

תבא תמרים וקשכי תזרים, וכדנשא עצמותינו תפרים, ורים ביחוסנו כקדם תרים, ומשלחנך תארים שולי חמת ארים:

יא

ויקונן ירמיהו על יאשיהו:

איכה אלי קוננו מאליו, בן שמונה שנה החל לדרש מאלהיו, בבי חם בעברם חנו עליו, ולא הזכר לו שנוי מפעליו:

גם בכל מלכי ישראל אשר קמו לגדר, לא קם כמוהו מימות אביגדור, דבק בו חטא ליצני הדור, אשר קמו אחר הדלת לסדר:

האזכלים זרע שיחור, כתמו הטוב פחמו משחור, ויגדל עון והשיב ימיון אחר, ועוד לא שלח ידו מן החור:

תשעה באב

זכו אמריו כנם דת להקים. בצע אמרתו בארור אשר לא יקים. חשך תארו כנאצו רחוקים. בבצע מואסי דת וחקים:

טובים כעים נקראו בשלחו מלאך. מה לי לך היום לתלאך. ידי עם הארץ דמים במלאך. תעבש בבצעי את פלאך:

כלה המוני לכת ארם בהבים. למען לא תעבר חרב כל שהוא באפכים. ולא שמע לחונה לשוב אחורים. כי גזרה נגזרה לסכסך מצרים במצרים:

מחטאת סתירת מזוזות. חזון ענתותי החלו לבזות. בעו עבמים לחומו להבזות. ולא הסב פניו וספדו על זאת:

סורו העידו עד לא שאיה. וימאנו סור ומט יסוד נשיה. פני קרב כקרב ולא עלתה לו רטיה. ויורו המורים למלך יאשיה:

עודנו עוצם עיניו בגיוו נחצים. חץ אחר חץ מורים ולוחצים. צדוהו ושמוהו כמטכה לחצים. ויזרקו בו שלש מאות חצים:

קלים הטו אמריו און מוצא פיהו. ועד מצוי גפש מעשיו הפיהו. רוח שפתי הפצה מפיהו. צדיק הוא יי כי מריתי פיהו:

שישי נוף כי קנא זעם. לשלם שאונם בעון בצעם. תם כתם הטוב עם זו בפשעם. ויקובן עליו כל איכה יזעם:

תם במקרה אחד כוס מגדו לשותות. במועד שבת השמטה כבע הקהל לאתות. תלה בעשרים ושתים מהרס שותות. כי ספדו לו איכה בעשרים ושתים אותיות:

אותות קינות לבטה מחולי. עת כי שכחתי מחוללי. זמותי כי לעד יאהילי. כשעתי ונסעתי ונטש אהלי:

יב

אהלי אשר תאבת עד לא בראשית עם כסא כבוד לצרפו. למה לבצח שדד ביד שודדים. ונהיית כרועה בעטיה וכעשת וכגנת. ועתה מה לי פה:

אהלי אשר קוממת לאיתי ארץ בחרדת מי אפוא. למה לבצח צמת ביד צרים. ונהיית כצפור בודד על גג מר צורח. מה לידידי פה:

אהלי אשר פצת למענו לציר. ואתה עמד עמדי פה. למה לבצח ערער ביד ערלים. ונהיית כשונא וצר. ואיה אוי מושב פה:

אהלי אשר בחית בעבני הוד. לזאת אשר ישנו פה ואשר איבנו פה. למה לבצח מאס ביד מורדים. ונהיית כגבור לא יוכל להושיע. מה לך פה ומי לך פה:

אהלי אשר כוננת מול מכן לשבתך לחופף לחפון. למה לבצח יעה ביד יהירים. ונהיית כטס בחלל ואין עוד נביא. ונמת האין פה:

תשעה באב

אָהלי אַשר חִנית מֵאָז בְּתַאֲיוּ מִפֶּה וּמִפֶּה. לָמָּה לְנִצַּח זָנַח בְּיַד זָרִים. וּנְהִיִּית כּוֹתִיק יוֹצֵא חוּצָה. וְלֹא עֵבֶר פֶּה:

אָהלי אַשר הִכְנַגְתָּ לְהַשְׁלִיךְ בּוֹ לְפָנֶיךָ גּוֹכֵל פֶּה. לָמָּה לְנִצַּח דִּחָה בְּיַד דְּמִים. וּנְהִיִּית כְּגַר בְּאַרְצְךָ. וּנְמַת כִּי לֹא בָסוּב עַד בּוֹאוֹ פֶּה:

אָהלי אַשר בַּעֲוֹן בְּצַעֲיוֹ חָשְׁכוּ כּוֹכְבֵי נִשְׁפּוֹ. לָמָּה לְנִצַּח אֶפֶל בְּיַד אַמּוֹת. וּנְהִיִּית כְּאוֹרַח בְּמִלּוֹן. וְעוֹד מִי לָךְ פֶּה:

אַחוֹר וְקָדַם מִפֶּה וּמִפֶּה. לְכֹל דּוֹר וְדוֹר נֹדַע קֶצְפוֹ וְחַפּוֹ. עַל מָה מְכַל אוֹם שֶׁת עָלֵי כְּפוֹ. זֹאת בְּעֵלִיל כִּי פִיד חִקוֹק בְּכְפוֹ. רְפוּאַתִּי בְּטוֹחָה כִּי רָגַע בְּאַפּוֹ. וְעַד עֵתָה אֵיכָה יַעִיב בְּאַפּוֹ:

יג

אֵי כֹה אָמַר כּוֹרֵת לְאֵב בְּפִצַּח. בְּבְרִית בֵּין הַבְּתָרִים כֹּה יִהְיֶה לְנִצַּח. וְהֵן עֵתָה בָּלְעוּ עֲצָמֵי בְּרַצַּח. לָמָּה אֱלֹהִים זָנַחְתָּ לְנִצַּח:

אֵי כֹה גַשׁ כְּשֶׁהָ לְעוֹלָה לְרַצּוֹתֶךָ. גִּלְכָה עַד כֹּה פִתּוֹ בְּעִדּוֹתֶיךָ. וְהֵן עֵתָה דִּקְרוּ בְּפִלַח רַעֲיִתֶךָ. יַעֲשֵׂן אֶפֶךָ בְּצִאֵן מְרַעֲיִתֶךָ:

אֵי כֹה הַבְּטַחְתָּ עֲקָדִים וְגָדִים בְּמִשׁוּאוֹת. אִם כֹּה יֹאמֶר כֹּה יוֹחֵשׂ אוֹת. וְהֵן עֵתָה וּכְחַת עִיר מְלֵאָה תִּשׁוּאוֹת. הַרְיִמָה פְּעַמֶיךָ לְמִשְׁאוֹת:

אֵי כֹה זֶם וְהִרְגַּ מִצְרֵי בְּגוֹן גְּעוּל בְּקִדְשֵׁךָ. וַיִּפֶן כֹּה וְכֹה חֲתַם בְּעֵדַת קִדְשֵׁךָ. וְהֵן עֵתָה חִלְקַם אֶכֶל חִדְשֵׁךָ. כָּל הַרְעַ אֲנִיב בְּקִדְשֵׁךָ:

אֵי כֹה טוֹב כְּשֶׁלַּח גָּאֵל עֲבָדֶיךָ. כֹּה תֹאמֶר לְשִׁלְחַם עִם לְעַבְדֶּךָ. וְהֵן עֵתָה יִשְׁבּוּ בּוֹגְדִים בְּבֵית וְעוֹדֶךָ. שְׂאֵגוּ צוֹרְרֶיךָ בְּקֶרֶב מוֹעֲדֶיךָ:

אֵי כֹה כְּרִיתוֹת חִדְשׁוֹת בְּרִיתוֹת. בְּכֹה אָמַר כְּחֻצוֹת לַיִלָה בְּמוֹפְתֵי אוֹתוֹת. וְהֵן עֵתָה לְהִקּוֹ בְּנַעֲלֵיהֶם לְאַתּוֹת. שְׁמוֹ אוֹתוֹתֶם אוֹתוֹת:

אֵי כֹה מִשְׁמַע וּמִשָּׁה עָלָה. כֹּה תֹאמֶר לְבוֹת בֵּית מַעֲלָה. וְהֵן עֵתָה גְּאֻצוּהָ בְּנֵי עוֹלָה. זִדְעָה כְּמִבְּיָא לְמַעֲלָה:

אֵי כֹה שִׁיחַ שְׁשִׁים אוֹתִיּוֹת הַקְּדוּמוֹת. כֹּה תִבְרְכוּ לְשִׁשִּׁים גְּבוּרִים דּוּמוֹת. וְהֵן עֵתָה עֲתִקוּ רְדוּמוֹת. בְּסִבְךָ עַץ קֶרְדָּמוֹת:

אֵי כֹה פֶּץ לְקַב עִם וּבְרַךְ עִם קְדוּשָׁתֶךָ. בְּשׁוֹב וְכֹה תִדְבֵר הוֹמֶר לְקְדוּשָׁתֶךָ. וְהֵן עֵתָה צִרוּ עַל עִיר קְדֻשָׁתֶךָ. שְׁלַחוּ בְּאֵשׁ מִקְדֻשָׁתֶךָ:

אֵי כֹה קִיחַת לַיִם שְׁלִמֶיךָ. כֹּה תַעֲשֶׂה לְהֵם לְטַהֲרֵם לְבֵית עוֹלָמֶךָ. וְהֵן עֵתָה כַּעֲשׂוֹ וְהַרְעִישׁוּ שְׁמִיךָ. לְאַרְצְךָ חִלְלוּ מִשְׁכַּן שְׁמֶיךָ:

אֵי כֹה שְׁבַעַת שׁוֹפְרוֹת עֲרָץ. כֹּה תַעֲשֶׂה שְׁשֶׁת־יָמִים לְהַפִּיל חוֹמָה לְאַרְצְךָ. וְהֵן עֵתָה שְׁעָרִים טָבְעוּ בְּאַרְצְךָ. שְׁרַפוּ כָּל מוֹעֲדֵי אֵל בְּאַרְצְךָ:

תשעה באב

אי כה תשועות אסמי אוצר. בכה אמר אשר לחוזים בצר. והן עתה תפחו פרחי בצצר. עד מתי אלהים יסרף צר:

יד

איכה את אשר כבר עשוהו. תבע מני לגבות נשוהו. אשר עד לא שחקים נמתחו. בשלי רמז והארץ היתה תהו:

בלע באות ערבית ושחרית. גאה מגיד מראשית אחרית. בנוי וסרב ובנוי באחרית. ומחובי קלקלתו החרית:

החרית אישון וחשך מידע. וקדמונים חזוהו מגדע. אז לכאשי דורות נתוצו נודע. עד לא עשוי קרנותיו גדע:

גדע גבה קומת יציר צר. זה ספר לפניו הבצר. גלמי כאו עיניך הפצר. כהעביר לפניו כל נעצר:

דבר דסף מבית האוצר. והראהו כי המצע קצר. דוה לבו כבט ביאת בניו ביד צר. ויקונן עליו איכה באיכה בעת צר:

צור הראה לו מה שפיה. בתץ קיר בטוי וגדר הדחניה. לדורות למד נהות נהי ונתיה. על שבר אשר היה:

היה הנוער ממזרח. בין בתרים אורו כזרח. והראהו ארבע מלכיות ברכם וצרח. כי טבע שער המזרח:

יחמס וינצל זרה. יירא השלכת נזרה. ואימה נפלת עליו כבזרה. וצדק מדת הדין כאז ראה:

כאה ערם ועריה ונאנח. ולעקודו סוד זה פענח. עשששה מכעס עיבו ולא נח. מראות גזעו טוב זנח:

זנח זהר תם במתזה. כי לא האמין בנאם זה. זן עינו במקום הזה. ושר שמומו ויקונן אין זה:

חשב חשש בעולים ויורדים. יבן כי בו יהו רודים. חניכיו על מה בדינו חרדים. ומהם תבע זבול מורדים:

מורדים זבול ומצפוניו נבעו. ומסמרות געלימו בקרקעיתו קבעו. זיו שעריו מני מה נתבעו. והבם טמונים בארץ כי טבעו:

טבעו טורדים לידע זמן. כי לגלות קץ אב זמן. טוב משגלה לו קץ מזמן. השע והבליג וקץ כמן:

ישבו ושאלו לאב לידע. קץ הפלאות מתי יתדע. יקוו ליום ישועה ולא נודע. עד כי בעתו יחש ויתדע:

יתדע כז לעם בך בסתכלו. ונכסה מהם ולא יוכלו. רעיב מקנאת ביתך באכלו. וביגון חיימו כלו:

כלו כסלי ציר כשלח. ונם שלח בא ביד תשלח. כי מה בצע לי להשתלח. ואחרי גלעדי ישלח:

לאמתם לזבו עוללי סוף. אי זה יום הכסוף. לזם הכין לשורר מסוף. וימלך בזרוע חשוף:

חשוף זרועו ביד רמה. נגלה בימין רוממה. בנים כשרו חמה זרומה. קצרה בפשם בגיא אדום לדעת על מה:

תשעה באב

מה מצאת עולתה בי. כי בגוד בגדת בי. ממדבר המרת בי. ועד עתה לא האמנת בי:

נביאיך נטעי אביגדור. נשתברו פרכות לגדור. נגליתי ביום נקם לסדור. ולא קדשו פריצי הדור:

הדור יזמו דעת סוד ודפקו. השבעתי אתכם שמעו ופקו. יען כשמעם זאת נתמקמו. ועל כפים ספקו:

ספקו ששו באי הארץ. כנפלו בידם מלכי ארץ. סברו כי ישעם ירץ. ועל ידם יתכונן משוש כל הארץ:

פצו פיהם חג ליי בשילה. דמו כי לעד יהיה שם מושלו. פעלו שקר והשילו. עד כי יבא שילה:

שילה רצה כחלה מעסה. ונמאס באשר בו בעשה. ראו מה עברה עושה. לכל אשר חפץ עשה:

עשה עמי אות בצביון. ולעתו חש עלי קשיון. עלפתי כחרב בציון. עד אשר יופיע אלהים מציון:

ציון צעק איך נתן. לשום עלי גוי איתן. צהל ורקע על המפתן. ובסמתו חתיתו בתן:

נתן בעתותו עת הובילני רוקמי. תרתני לעד בה לקוממי. בשתי וגם נכלמתי כל בהקימי. ובסרון אף גם לי קומי:

קומי קשבתני בהזנחה. קומי ולכי כי לא זאת המנוחה. קצתי בתי מאנחה. והגשתי ולא ערבה מנחה:

ראה רוע בפשי זנוחה. משלום ומשלה ומנהגה. רטושה בהרי גשף אנוחה. גם שם לא בחה:

בחה ידו גם ובה נכו. אנושים על ראשם כרכבו. יגעו על נהרות בכל כנתעכבו. וכעוללו עוללו חוצה שכבו:

שכבו שובים גנים מדקירים. מתעוללים כמו כמו בקרים. שהם יזבו מדקרים. זמי פרת קרבימו דוקרים:

תקרא תקף טבח ומסך למבקירים. קיר ענה מקרקרים. וכל עם ולשון גם סוקרים. ועליהם מקוננים בני ציון היקרים:

היקרים קול ברמה השמיעו לבכה. למה זה ועל מה זה הקרנו כה. יחד זה אומר בכה וזה אומר בכה. כגנו להמיר לשון איכה בלשון אי כה:

טו

איכה אשפתו פתוח כקבר ולרודי באף הוסיף אבר אני הגבר: איכה אשא עון הג וחוסם פי מפלל להג אותי בהג: איכה אץ זעמו לשפוך הכיל גלאיתי וגם שפך אך בי ישב יפר: זכור אפיפתי בשרב וגם כי ינטו צללי ערב והבאתי עליכם חרב:

ככו תבכה בעת כל חסרי וכעזבי ארנח יסרי בלה בשרי ועורי: בלע בית לרום מזקף וכברזל סבכי נקף בנה עלי יוקף: בני בטני לאכול הקשיבני מני צר אחר השיבני במחשכים הושיבני: נחלתנו כנטשו ביד לוחם גם לא אחוס ולא ארחם בשברי לכם מטה לחם:

תשעה באב

גלתה גהוצה לשנות עדי מחפה לגלות בהתעתדי גדר בעדי: גדע גאון בדיב ושוע, והשיב ימין אחר מלהושיע גם כי אזעק ואשוע: גם גבר עלי פורכי ובנאקי סתם חרפי גדר דרכי: יתומים גרושים מאוזות ולא שב אפו בכל זאת ואמר אם בזאת:

דרכי דיץ סך להאבילי ולגלות ששך הובילי דב ארב הוא לי: דרך דוחק על במותי להשתרר שעו מני בבכי אמר דרכי סורר: דבק דולק וצדני ברשתו עלי ללטוש מחרשתו דרך קשתו: מימינו דלח ונבם אשמכם גיא גלות אטילכם להכלימכם והלכתי עמכם:

הוי הו ליום בכייתי וצרבת אש כיויתי הביא בכליתי: היה הולך לפני מזעימי וכעסיס דמי הטעימי הייתי שחק לכל עמי: האכלים הקדש פסח בליל שמרים האכלים בכפן ראשי חמורים השביעיני במרורים: על צארנו השריג וחלל שכם ונבם אפקוד על עוונותיכם ואכלתם בשר בניכם:

ויצא וקדקד שפח ורצץ וחזק מוסרי כי אתלוצץ ויגרס בחצץ: ויחמס וינצל מעדי להכפישו ומגבה לתהום הרפישו ותזבח משלום פשי: ויגדל וכבד באק רצחי ובקדקדי עלה אחי ואמר אבד נצחי: מצרים וכוש שח אשיבכם ואשפטכם כזמותכם, והשמדתי את במתיכם:

זכרה זאת כי נבאש נרדי ולכלה פץ מכבוד רדי זכר עגיי ומרודי: זנח זבול ולב הקשים ובהתעברו עם משיח זכור תזכור ותשוח: זפו זקני ופעלם אביא כי בכן פרץ נתיבי זאת אשיב אל לבי: אבותינו זעקו וכלו מדבה ושח על רעתנו כי רבה ונתתי את עריכם חרבה:

חטא חז כי בעון בכתמנו תמור כי בצחיון גזמנו חסדי יהוה כי לא תמנו: חשב חורשי לקרקר קיר יקרים ומר יבכיון מכתי סוקרים חדשים לבקרים: חשך חזון מגישי אשי קיר כעור לגששי חלקי יהוה אמרה בפשי: עבדים חסמוני מלגדר פרץ ותוכחות קשות פץ בחרץ והשמתי אני את הארץ:

טמאתה טפלה ונטה קו ולא בסוג אחר מקויו טוב יהוה לקויו: טבעו טירותי ופי צר דמם וכל עבר עלי שרק ושמם טוב ויחיל ודומם: טובים טפים נכלו בהוסיפי למעול וכמעללי חנה בי לפעול טוב לגבר כי ישא על: בנפשנו נביא טרף נכרה כי כמו ברחת ובמזרה גם ואתכם אצרה:

ידו ירה בי אור כסודם ועל כל אלה הונאתני בת אדום ישוב ביד וידם: ישבו יגונים בני עלי חופהו כי כבד עלי אכפהו יתן בעפר פיהו: ידי יוסרי שתו בי מחי וקשבתי מפי צר שחי יתן למכהו לחי: עורנו יועם כחרש בקרץ וגייתינו שמנו בארץ אז תרצה הארץ:

כל כבוד תארנו הכלם וצור ארחותיו חסד כלם כי לא יזנח לעולם: כלו כמעט כ בי גלחם ועל הרעה הוא נחם כי אם הוגה ורחם: כלה כעסו והצית להבו ובתכלת ששה מאורי כבו כי לא ענה מלבו: נשים כפרועות יושבות שמה בכל שנה ושנה מזכירות אשממה כל ימי השמה:

לא אליכם לוחצי גיליו ועל בניו העביר גליו לדכא תחת רגליו: לאמתם עת כמהו משבר יען כי גרון פתחו כקבר להטות משפט גבר: לא למחות פץ לעם קרובו ואיך מתערר הוציא חרבו לעות אדם בריבו: שרים לכודים הוציא משערים תת כתאנים השערים לעולל את הנשארים:

ממרום מגלה כתב ונהי קינים והגה והי מי זה אמר ותהי: מה אעידך מאומה מלהכצה בתונה ביד מריב ומתנצה מפי עליון לא תצה: מחטאת מדיחי שוא אקונן מבחמי כמיין מתרונן מה יתאונן: בחורים מוטטו כושל בי להרב ושכינה העלה מקרב וכשלו איש באחיו כמפני חרב:

תשעה באב

נשקד בטל על פורכינו ויתעב שי עורכינו בחפשה דרכינו: גביאיך גאצו לקרוץ עפעפים ואכזרו עלינו אךך אפים נשא לבבנו אל כפים: בעו ונדו ראש במהמורינו רשעים מפילים במכמורינו בחנו פשענו ומרינו: זקנים וינים לרב שגוים אכלום והשיתום משל בגוים כנם ואבדתם בגוים:

סלה שמי קטורה באף ואפער פי ואשאף סכתה באף: ספקו שוטבי כף ואשתונן ואזעק חמס ואתאונן סכת וענן: סורו טמא שחו מאשימינו בהנתן ככרזל שמינו סחי ומאוס תשימנו: שבת משוש שמחת משוררים ורודפי קלו מנשרים לאבד הנשארים:

על אלה עשקונו בחרופיהם והגדילו שאון גדופיהם פצו עלינו פיהם: פצו פערו פה מבער שחת ואטרו עלי בתוכחת פחד ופחת: פני פאר חפת מעוני הקמיל והקים מעני פלגי מים תרד עיני: נפלה עטרת עז משענם וצר בשבעה דרכים ענם והתודו את עונם:

פרשה פצתה אוי כי סגרה תמור עז במתניה שק חגרה עיני גגרה: עשה עברתו ויחרה וערף את מדון מגרה עד ישקיף ויקא: עודינו עף כבוד ועלה ועשר מסעות בעלה עיני עוללה: על זה פסק נוי בעמם ושח לא אעזבם בכף זועמם אף אני אלך עמם:

צדיק צר צעדי לספור וכעקלתי ישר ואכפור צוד צדוני בצפר: צעק צורי וסכך מעבור ובחללי ערך לשבר צמתו בבור: צדו צעדי וסע דורשי וכעלותם עלי פים לגרשי צפו מים על ראשי: על הר ציון צבאו להכריתי וצור שח אהמול על שאריתי וזכרתי את בריתי:

קבאתי קשוב חרפט מוני על הלחי מכים בני קבאתי שמך יהוה: קומי קראי כי לא יכלם על יתר למקניאי ישלם קולי שמעת אל תעלם: קלים קדחוני ועלמת מראך השת בגוים מוראך קרבך ביום אקראך: אתה יהוה קץ אל תכזב עד מתי כחךש אעזב והארץ תעזב:

ראה רגז מכת אנושי ואומר בהבטשי בגשי רבת אדני ריבי בפשי: ראה רב בעותותי השמות כל עדתי ראיתה יהוה עותיתי: רוח רפתה בי מאימתם לבלעי העלו חמתם ראיתה כל נקמתם: למה כחוק תעמוד בדברם עזות במת הבשמה אושיב פכזות ואף גם זאת:

שמעו שנוקשתי בדחיפתם וכילק עליה עיפתם שמעת חרפתם: שכבו שוחחים בני מיגונם ושוכיהם גאה מאד גאונם שפתי קמי והגיונם: שישי שוסיתי כי בי יד מטה משפלת עד שאול מטה שבתם וקימתם הביטה: השיבנו שלם שלום שבים ותאמר אפדם משאונים וזכרתי להם ברית ראשונים:

תבא תשור מעני למול הם שגבו חיל ואוניך אמול תשיב להם גמול: תקרא תגלה יום כמוס בלב ומחפשי עולת לפעול מלב תתן להם מגנת לב: תם תכלית תקפם ללכדם יפלו בלי להעמידם תרדף באף ותשמידם: כי תמיד דוקרים ושוחקים ומתורבת אנו לא רחוקים השבנו והורנו אלה החקים:

TU

זכר אשר עשה (נ"א עש) צר בפנים (נ"א בפנים). שלף חרביו וזבא לפני ולפנים. נחלתנו בעת כטמא להם הפנים. וגדר פרכת בעלת שתי פנים:

יתומים געל במגן מאדם. וימדד קו כמראה אדם. מימינו דלח והשכיר חציו מדם. גיצא מן הבית וחרבו מלאה דם:

על הגותו הוות גבר. ונטה אל אל ידו למולו לגבר. מצרים וכל לאם אשר בם עבר (נ"א אם בם גבר). ואני

תשעה באב

(נ"א אבי) בתוך אוויו ארוץ אליו בצואר:
 אבותינו זכה כהכניסו בחוריו אכלה אש. וזה צעה זונה (נ"א זונה צועה) הכניס ולא נכוה באש. עבדים חתו
 בתוכו לבת אש. ועל מה בבית אש ממרום שלח אש:
 בפשנו טבענו כהוציא כלי שרת. ושםם באני שיט במ להשרת (נ"א להשרת). עורנו במק כהשכים משרת.
 ולא מצא תשעים ושלשה כלי שרת:
 בשים כשרו כי בא עריץ. בקרקע הבית געליו החריץ. שרים לפתו כבוא (נ"א כבוא) פריץ. בבית קדש
 הקדשים צחנתו השריץ:
 בחורים מבחוץ צגו מתקנים. ומרו כי יזק בששים רבוא מזיקים. זקנים נבעתו כהרשוהו משקקים (נ"א
 מתקנים). עשות רצונו והוא אסור בזקים:
 שבת סוטן יבא אדמון. ויסבב חומה ויעות המון. נפלה עברה על ניני פצל לח ולוז וערמון. עד כי נטש מדוק
 ארמון:
 על פתח הר הבית החל לבא. ביד ארבעה ראשי טפסריו להחריבו. על צד מערבי לזכר השריד בו. וצג
 אחר כתלנו ולא רב ריבו:
 אמה קצפת והרשית לפנות. ילדים אשר אין בהם כל מאום משם להפנות. למה כגשו גוים ולא שעת א
 המנחה פנות. ושלחום לארץ פוש (נ"א בארץ עוז) בשלש ספינות:
 השיבנו שועו כבאו בנבכי ים. ושתפו עצמם יחד לגפול בים. שיר ותשבחות שוררו בעל ים. כי עליך הורגנו
 במצולות ים:
 כי תהומות באו עד בפשן. כל זאת באתנו ולא שכחנו חלו לממשן. תקותם נתנו למשיב מבשן. ובת קול
 בשמעה עורה למה תישן:

יז

אם תאכלנה בשים פחים עוללי טפוחים. אללי לי:
 אם תבשלה בשים כחמניות ילדיהן (נ"א ילדים) המדודים טפחים טפחים. אללי לי:
 אם תגזנה (נ"א תגזנה) פאת ראשם ותקשרנה לסוסים פורחים. אללי לי:
 אם תדבק לשון יונק לחר בצמאון צחיחים. אללי לי:
 אם תהמנה (נ"א תהומנה) זו לעמת זו באי ונבשל את בנינו צורחים. אללי לי:
 אם תועדנה זו לזו תני בנך והוא חבוי מנתח נתחים. אללי לי:
 אם תזמין (נ"א תזמנה) בשר אבות לבנים במערות ושיחים. אללי לי:
 אם תתיבנה הבנות (נ"א בנות) אל חיק אמותם נתפחים. אללי לי:
 אם תטוסנה רוחות עוללים ברחובות קריה תפוחים. אללי לי:
 אם תיקרנה בשפול רחם וצמוק שדים ואם על בנים שחים. אללי לי:
 אם תכשלה שמונה מאות מגנים בערב אלוחים. אללי לי:
 אם תלוהטנה רחם במיני מלוחים ונדודות גפוחים. אללי לי:
 אם תמעטנה מאלף מאה וממאה עשרה עד אחד למפחים. אללי לי:
 אם תנוסנה למסך היכל שמונים אלף כהנים פרחים. אללי לי:
 אם תשרפנה שם כל אותם (נ"א אותן) הנפשות בקוצים כסוחים. אללי לי:
 אם תערפנה על דם נקי שמונים אלף כהנים משוחים. אללי לי:
 אם תפחנה גפשות מדקרים מרים תנובות שיחים. אללי לי:
 אם תצברנה על אבן אחת תשעה קבין מוחי ילדים מבחים. אללי לי:
 אם תקענה שלש מאות יונקים על שוכה אחת מתוחים. אללי לי:
 אם תבאינה רכות וענגות כבולות על יד רב טבחים. אללי לי:
 אם תשכנה בין נשפתים בנות מלכים משבחים. אללי לי:

תשעה באב

אם תתעלפנה הבתולות, והבחורים בצמאון צחיחים. אללי לי:

ורוח הקדש למולם מרעים. הוי על כל שכבי הרעים. מה שהקבאם מודיעים. ואת אשר עשו לא מודיעים. אם תאכלנה בשים פכים משמיעים. ואם יהרג במקדש יי כהן, ובביא לא משמיעים:

יח

ואתה אמרת היטב איטיב עמך. ונפלינו אבי ועמך. ולמה בבי בליעל חללו שמך. ולא שפכת עליהם זעמך: אתה גדלת ורוממת בנים להבק. באשר ישא האומן את היונק. ולמה דודנים דצו (נ"א צחום) לזנק. ואחיה (בדי) (נ"א אינו גרותיו לחבק):

אתה היבקת דבש מסלע. ותוציא נוזלים מסלע. ולמה שופטיהם נשמטו בידי סלע. ועולליהם נפצו אל הסלע:

אתה זכתת ותמאס כל גוי. ולקחת לבך (נ"א לקחת) גוי מקרב גוי. ולמה חש ועלה על ארצי גוי. ואמרו לכו ונכחידם מגוי:

אתה טאטאת נשים ושמונים. להביא גוי שמר אמונים. ולמה יזמו מואבים ועמונים. לעם זו בכוכבים נמנים (נ"א בכרובים מונים):

אתה פונת (נ"א כוננת) לשבת הודך. הר זה קנתה ימינו וידך. ולמה לאחור השבת ימין הודך. ותנבל כסא כבודך:

אתה מרום לעולם יי וראשון. כוננת מרום מראשון. ולמה נאץ כשע בפה ולשון. עד כי נגע צר באישון: אתה ששפת לטוב עלימו. בשים תביאמו ותטעמו. ולמה עריץ חרף ואמר אי אלהימו. אשר יאכל חלב זבחימו: אתה פוררת בעזר ים. ותסך בדלתיים ים. ולמה צללתי עד נבכיים. ויגדל שברי פים:

אתה קדוש יושב תהלות קדושים. בקרב (נ"א בסוד) ישישים המקדשים. ולמה רגשו גוים קדשים. והשימו בית קדש הקדשים:

אתה שמעת (נ"א שמע אלהינו) כי היינו חרפה. וסכתך באש נשרפה. ולמה תבלע נחלת חפה. תצמיח תרופה ועלינו חופפה:

אתה צדיק על כל הבא. לב יי הצדקה ונצדיקך בחבה. ולמה נהינו ולנו הדבה. כי כל זאת באתנו בחובה:

יט

לך יהוה הצדקה באותות אשר הפלאת מאז ועד עתה, ולנו בשת הפנים בבחינה אשר נצרפנו ואותנו תעבת:

לך יהוה הצדקה בגוי מקרב גוי לקחת במסות, ולנו בשת הפנים בדפי אשר נמצא בנו כמעשיהם עשות:

לך יהוה הצדקה בהלכו אלהים לפדות לז לעם, ולנו בשת הפנים ביימרו עליים בים סוף גוי באלהיו בפשעם:

לך יהוה הצדקה בזכר, ואתם עדי אבי אלהים, ולנו בשת הפנים בחרפנו בסין קום עשה לנו אלהים:

לך יהוה הצדקה בטעם שהטעמתנו כצפיחת בדבש, ולנו בשת הפנים ביום הקרבנו לפניו סלת ושמן ודבש:

תשעה באב

לך יהוה הצדקה בכלפול מן וּבְאֵר וְעִמּוּד עָנוּ,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּלֶחֶם הַקֶּלֶקֶל אֲבוֹתֵינוּ בְּאֵהֲלֵיהֶם בְּרִגְנוֹ:

לך יהוה הצדקה במדבר לא חסרנו דבר,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּנֹאצוֹת לָבוֹן וְחִצְרֹת וְדִי זָהָב כַּמְדָּבָר:

לך יהוה הצדקה בסיחון ועוג וכל מלכי כנען,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּעֶכָן אֲשֶׁר מַעַל בְּחָרָם בְּלִי מִצָּא מַעַן:

לך יהוה הצדקה בפעל אשר פעלת בארבעה עשר מושיעים,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּצֶלֶם מִיכָה כִּי בּוֹ אֲנַחֲנוּ פּוֹשְׁעִים:

לך יהוה הצדקה בקימת שילה ונוב וגבעון ובית עולמים,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּרִשְׁעֵי שְׁנַמְצָא בְּנוֹ שְׁחָרְבוּ וּבָם אֲנוּ נִכְלָמִים:

לך יהוה הצדקה בשני חרבנות שחרבו בבצענו ואנו קימים,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת בְּשׁוֹבְנוֹ אֵלֶיךָ בְּכָל לַב שֶׁתָּשׁוּב אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִים:

לך יהוה הצדקה בתשע מאות שנה שהיתה שגאה כבושה מלהשמע,
וְלֵנוּ בִשְׁתַּת הַפְּנִיּוֹת כְּתַבַּע אֵשׁ חֲמוּדוֹת וְשׁוֹעַ הָטָה אֱלֹהֵי אֲזָנְךָ וְשָׁמַע:

כ

הטה אלהי אֲזָנְךָ לְתַפְלִצַּת מִנְּאֻצַּת מִי לִי בְּשָׁמַיִם וְשָׁמַע שְׁאֲגַת צוֹכְרֶיךָ הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוּד שְׁעַר
הַשָּׁמַיִם:

הטה אלהי אֲזָנְךָ לְרִגְשַׁת הַדּוֹבְרֹת עַל צְדִיק עֲתָק וְשָׁמַע קוֹל שְׁאוֹן מַעִיר בְּחִמָּה שְׁפוּכָה לְשִׁתְּק:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְצִיר שְׁלַח וְגַם קוֹמוֹ וּבִקּוּמָה עֲלֶיךָ לְמַלְחָמָה וְשָׁמַע פְּלִצוֹת הוֹמִים בָּא הַעַת אֶתוֹ בְּבֵיתוֹ
לְהַלְחָמָה:

הטה אלהי אֲזָנְךָ לְעֵצוֹ עֲצָה וְחִשְׁבוֹ מִזְמָה בַּל יוֹכְלוּ וְשָׁמַע שִׁיחַת נֹעֲצוֹ לִב־יְחִדּוֹ עֲלֶיךָ עֲלוֹת נִסְתַּכְלוּ:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְנֹאצוֹ וְשִׁלְחוֹ בְּאֵשׁ מִקְדָּשׁ הַמּוֹכָא וְשָׁמַע מִסְרַפֶּיךָ מִדְּמִימֵי תוֹדָה וְקוֹל זְמֵרָה:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְלִצִּים לְצוֹן חֲמָדוֹ לָהֶם וְשָׁמַע כָּל חֲרָפְתָם אֲשֶׁר חֲרַפּוּךָ וְהִפְּלֵ אִימָתְךָ עֲלֵיהֶם:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְיִהְיֵוֹ וְהוֹצִיאֵוּ הַכְּרוּבִים בְּרַחוּבוֹת מִחֲזָרִים וְשָׁמַע טְרַחוּת טוֹפָם כְּהִעָלוֹ עַל מִזְבְּחֶךָ חֲזִירִים:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְחַלְלוֹ וְטָנְפוּ בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים וְשָׁמַע זְדִים מְזַרְקִים לְמוֹלָךְ מִיְלֹוֹת קְדוֹשִׁים:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְלוֹעֲזִים מַעֲזִים מִצַּח לָפוֹ וְנִלְחָמָה אֶתוֹ בְּבֵיתוֹ וְשָׁמַע הוֹוֹת הוֹלְלִים מְהַלְלִים כִּי אֵין הָאִישׁ
בְּבֵיתוֹ:

הטה אלהי אֲזָנְךָ לְדוֹבְרֹת אֲבִי וְאַפְסֵי עוֹד וְשָׁמַע גְּדוּפִיָּה וְחַרוּפִיָּה מִשְׁתַּחֲצֵת עַד כִּסְאֶךָ עוֹד:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְבִנְיָה וּמִלְעֲגַת מַה תּוֹחִילִי וְאֵינוּ נִבְנָה וְשָׁמַע בְּכִית מִסְפִּידִים וְקוֹרְעִים וּמַחְכִּים מִתִּי יִבְנָה:
הטה אלהי אֲזָנְךָ לְאוֹמְרִים עֲזַב וְשָׁכַח וְנִטְשׁ וְלַעֲד שׁוֹמֵם וְשָׁמַע אֲנָקָתְנוּ וְקָנָא קוֹנָתְנוּ וְהָאֵר פְּגִיבָךְ עַל מִקְדָּשְׁךָ
הַשָּׁמַיִם:

כא

אֲרָזֵי הַלְבָנוֹן אֲדִירֵי הַתּוֹרָה. בְּעֲלֵי תְרִיסִין בְּמִשְׁנֵה וּבְגַמְכָּא. גְּבוּרֵי כַח עֲמִלְיָה בְּטַהְרָה. דָּמָם נִשְׁפָּךְ וּבִשְׁתָּה

תשעה באב

גבורה:

הנבם קדושי הרוגי מלכות עשנה. ועל אלה אני בוכיה ועיני נגכה. זאת בזכרי אַזעק במכה. חמדת ישראל כלי הקדש גר ועטרה:

טהורי לב קדושים מתו במיתה חמוכה. ידו גורל מי ראשון לחרב ברוכה. כנפול גורל על רבן שמעון פֿשט צוארו ויבכה כנגזרה גזרה לרבן שמעון חזר השר להרגו בגפֿש נצורה:

מזרע אהרן שאל בבקשה לבכות על בן הגבירה בטל ראשו ונתנו על ארכבותיו מנוכה הטהורה שם עיניו על עיניו ופיו על פיו באהבה גמורה ענה ואמר פה המתגבר בתוכה פתאום נקנסה עליו מיתה משנה וחסומה:

צוה להפשיט את ראשו בתער השכיכה קים בעורו אמרו לנפֿשך שחי ונעבכה רשע הפושט עת הגיע למקום תפלין מצות ברה צעק צעקה ונדעזעה עולם וארץ התפורה:

מאסריו הביאו את רבי עקיבה עוקר הרים וטוחבן זו בזו בסברה וסרקו את בשרו במסרק ברזל להשתבחה יצתה נשמתו באחד ובת קול אמרה אשריך רבי עקיבה גופך טהור בכל מיני טהרה:

בן בבא רבי יהודה אסריו הביאו בשברון לב ואזכרה נהרג בן שבועים שנה בידי ארוכה יושב בתענית היה בקי וחסיד במלאכתו למטה:

רבי חגיגא בן תרדיון אסריו מקהיל קהלות בצון שענה יושב ודורש וספר תורה עמו והקיפוהו בחבילי זמורה את האור הציתו בהם וכרכהו בספר תורה ספוגין של צמר הניחו על לבו שלא ימות מהרה:

חסיד רבי יששב הסופר הרגוהו עם עמוכה זרקוהו והשליכוהו לכלבים ולא הקבר בקבורה יצתה בת קול עליו שלא הניח כלום מתורת משה לשמרה:

ואסריו רבי חוצפית ביום עבכה עוף הפורח נשכף בהבל פיו כבמדורה:

צדיק רבי אלעזר בן שמוע באחרונה נהרג במדקה יום ערב שבת היה זמן קדוש ויקדש ויקרא חרב שלפו עליו ולא הנחוהו בחיים לגמרה יצתה נשמתו בבכא אלהים יוצר וצר צורה:

כהנה וכהנה הוסיפו בני עולה לענות בגעכה בסקילה שרפה הרג וחק מי יוכל לשענה נותרת ממנה יאכלו אריות שה פזורה חזה התנופה ושוק התרומה טרפו אריה והכפירה:

ייטיב יהוה ולא יוסיף עוד ליסרה אמצ ברפים כושלות חלק יעקב ומושיע בעת צרה:

לצדק ימלך מלך יאמר שלמו ימי אבֿלך לאורו נפע ונלך:

כב

החרישו ממני ואדברה ויעבר עלי מה חמס אַזעק וַשד לך שוכן שממה הציקתני רוחי ולא אוכל אדומה כיולדה אפעה אשאף ואשומה מספד מר אעשה ואקונן בנהימה דברי שאגותי יתכו בימה ספדי על עדתי

תשעה באב

אשר נתנה לשמה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

איך שבת משוש וערבה שמחה כל פנים פארור וכל ראש קרחה וכל זקן גרועה ועל כל לב אנה מאז בתעורר גוי עז דורש שוטה סלה אבירי הוגי עז מבטחה בתולותי ובחורי נסח בבסיסה בראש כל חוצות נבלתם כסוטה עוללי וטפי נחשבו כצאן טבחה אילילה על זאת ודמעתני על לטה האספו אלי דוניי צאן נדחה להרבות הבכי ולהרים צוטה הילילו שמים וזעקי אדמה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

אראלים צאו וצעקו מכה ספוד תמרור האגדו בחבורה קול כחולה צנה כמבכינה התאוננו על עדת ששה פזורה עלימו כי נגזרה גזרה בחרי אף ועם ועברה ונתועדו בפרישות ובטהרה לקדש שם הגדול והנוכה ואיש את אחיו חזקו בעזרה לדבק ביראה טהורה בלי לעבוד זכה ולא חסו גבר וגביכה על פנים צפירת תפארה אבל אזרו גבורה יתרה להלום ראש ולקרוץ שדכה ואלימו דברו באמיכה לא זכינו לגדלכם לתורה בקריבכם בעולה והקטרה ונזכה עמכם לאורה הצפונה מעין כל ועלומה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

אז הסכימו גדולים וקטנים לקבל באהבה דין שוכן מעונים וזקנים דשנים ובענבים הם היו תחלה בדונים ויצאו לקראתם עזי פנים ונהרגו המונים המונים ונתעברו פדרים עם פרשדונים והאבות אשר היו רחמנים בהפכו לאכזר פיענים והפיסו על אבות ועל בנים ומי שגורל עלה לו ראשונים הוא נשחט בחלפות וסכינים ובחורים עלי תולע אמונים הם לחכו עפר כתיבנים והכלות לבושות שנים מעלפות בזרעות חתנים מבתחות בקרב וכידונים זכרו זאת קהל עדת גבונים ואל תחשו מהרבות קינים והספידו על חסידים והגונים אשר צללו במים הזידונים לזכר זאת בפשי עגומה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

תורה תורה חגרי שק והתפלשי בפדים אבל יחיד עשי לך מספד תמרורים על תופשי משופיך ופופשי מכמורים מלחיר וחובליך במים אדירים עורכי מערכך מישרי הדורים מפענחי צפוניך ומגלי מסתורים מי יקצה בגבעות ומי יסתעת בהרים מי יפרק היות ומי יתחץ שברים מי יפליא גזירות ומי יערוך נדרים מי ישדד מעמקיך וחתו אכרים ומי ילחום מלחמתך וישוב לשעים כלי מלחמה אבדו ובפלו גבורים אשריהם משכילים כרקיע זוקרים במנוחות שלום בחו ישרים אוי ואבוי ושד ושבר לנותרים למדיבת גפש וסבלים וצירים לכליון עינים צלמות ולא סדרים ערב אומרים מי יתן צפרים ובקר מצפים מי יגלה אורים ממראה עינימו אשר חמה שרים מחוץ שכלה חרב ואימה מסדרים עד מתי תבט רואה כל סתרים צפה עלבון תורתך אשר שרפוק זרים קלאוק פרעוה קרעוה לגזרים כסירים סבוכים הגדילו המדורים העל אלה תתאפק אדון כל יצורים תנקום לדם הנשפך במים הנגרים משד עניים מאנקת סעורים עם שבי פשע לעונים ומרורים קומה לעזרתי אדיר באדירים פעמיך למשאות הרימה אריד בשיחי ואהימה וקול נהי ארימה:

כג

ואת בוי חטאתי השמימה ודמעתני על לחיי אזרימה וביום זה נהי ונתיה ארימה ואהימה מימים ימימה

אבל לב ונחום חדל חדול ומכל כאב צירי נבדל בדול על בן ובת רבי ישמעאל כהן גדול זככם יקוד בלבבי אשמה ואהימה מימים ימימה:

עת נשבו ובפלו לשבי אדונים והם שכנים זה לעמת זה חונים ויספרו זה לזה עינים זה אמר משבית ציונים שביתי שפחה לכושת שנים כלבנה בזיו וקלסתר פנים ובתאר כקציעה וימימה ואהימה מימים ימימה:

רעהו ספר לו בכפלים ואני בא משבי ירושלים שביתי עבד יפה עינים כשמש בתקפו עת צהרים וסיהר עת

תשעה באב

זמנה השלימה ואהימה מימים ימימה:

בא ונזוגשם ונחלקה בינותים בולדות כמו כוכבי שמים לשמע זאת תצלנה אַזבים לזכר זאת את מדי אפרימה ואהימה מימים ימימה:

כהספיו על זאת שניהם יחד לערב זוגום בחדר אַחד והאדונים מבחוץ לבם כאַחד והם בוכים במר גפּש ופחד עד בקר בכיתם לא הדמימה ואהימה מימים ימימה:

זה יספוד בחיל לבב ימסה בין אהרן איך שפם יהי נושא והיא גם היא תילל בתגרת שוסה בת יוכבד איך לעבד תנשא אוי כי זאת גזר אומר ועושה לזאת יבפועש כסיל וכימה ואהימה מימים ימימה:

אור בקר זה את זה כהכירו הוי אַח והוי אחות הגבירו ונתם־קו יחד ונתם־ברו עד יצאה נשמתם בגשימה ואהימה מימים ימימה:

לזאת יקובן ירמיה בשאיה גזרה זאת אַני תמיד בוכיה ובלבבי יקד יקוד וכניה על בן ובת מספד רב אַעצמה ואהימה מימים ימימה אריד בשיחי ואהימה וקול בהי ארימה:

כד

על חרבן בית המקדש כי הנס וכי הודש אַספוד בכל שנה ושנה מספד חדש על הקדש ועל המקש:

תסתר לאלם תרשישים מרן כזעזעת עולם מפני חרון כלהטה אש בין שני בדי ארון:

שני מקדשים אשר במעלה ובמטה זה על גבי זה האפלו בעלטה ובמת אחריש אתאפק ואביטה:

ראשי הבדים כנגזזו מבית הפרכת וארבע גחלים בדביר מהלכות וארבעים יסוד עד תהום מלחכות:

קדש הקדשים מבתי קדש כנגבד סחת והיללת אהלי שדד ובמת אכה כף אל כף ושאגת הידד:

צפירת תפארתך כנתנה ביד צר וכל כלי חמדה אווי בית האוצר ולך הפח והגבורה ובמו לא עצר:

פני הכסא אַז אפלו וגבהי שמים לקדרות השפלו יכין ובעז להשתבר כנפלו:

עשר שלחנות אַז שוללו ולעורכיהם נמו איה אַדון אלו לאוצר שגער לקדשים כהנסלו:

שכרפים עמדים בעו ממעמד כנהרסו מכונות מבית מממד זרים קראו לימי השמד:

בחשתים ועשרה כירות כגמסרו לבל והנם שבורות ושני המאורות מאז קדורות:

מעשה אַאופנים אשר במרכבה כהורדו לארץ זהר הכקיע ככה חולש על גוים לפני כרובים בא:

ליוות המורד מעת הורדו הטללים עוד לברכה לא ירדו כלבים רעים על במתי עב דדו:

תשעה באב

כל כלי הכסף וכלי הזהב קצצו, וסו מבית הלהב בצאת הקדר שחחו עזרי רהב:
 יום אשר נקרא מהומה ומבוכה להקת מלאכים באשה מצרה ובוכה דבור פתח וענו אחריו איכה:
 טס עמוני ומואבי והוציאו הכרובים ובכלבה היו גם מסובבים הנה ככל הגנים בית יהודה חשובים:
 חיל שרפי מעלה חלף מגדלתו ואל אדיר שמו לא אבה תהלתו לגלים כחושת בת תפארתו:
 זמרי שחק החשו מנעם, וגם מה לכם פה אין היום טעם מה תקלסו למלך בשעת הזעם:
 והכוהנים והלויים על משמרותם נשחטים, ועל מחלקותם עמדו שעטת אסטרוֹדיוטים, וגמו איה מלך אסור
 ברהטים:
 הכלים והמשמשים בשבי הולכים השרים והסגנים בכבל משוכים ותמור בדים שק חגרו מלאכים:
 דץ לביא ופקח עיניו, והנה מיכאל מהלך לפניו, ושרים הולכים בעבדים חזו המוניו:
 גאווה עטה וכבה את המנורה, ונטה ידו אל אל המוכא ויחשיך אור עטה אוכה:
 בשאגו כארי בדביר בל ברח דודי כעל מת מתאבל פקדון הרוחות בו בלילה לא קבל:
 אמר למשחיתים חמתי התכתי את ידידות בפשי בכף אניביה בתתי עזבתי את ביתי, ונחלתי בטשתי:

כה

מאת רבי קלונימוס בן יהודה:

מי יתן ראשי מים ועיני מקור נוזלי, ואבכה כל ימותי ולילי, על חללי טפי ועוללי, וישישי קהלי, ואתם ענו
 אבוי ואוי ואללי, ובכן בכה בכה רב והרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ודמוע תדמע עיני ואלכה לי שדה בוכים, ואבכה עמי מרי לבב הגבוכים, על בתולות היפות וילדים הרכים
 בספריהם נכרכים, ולטבח נמשכים, אדמו עצם מפנינים ספירים ונופכים, כמו טיט חוצות גדשים ובשלים,
 סורו טמא קראו למו מלקרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ותנד עיני דמעה ואילילה ואנודה, ולבכי ולחגר שק אקרא להספידה, מפז יקרה ונהב חמודה, פנימה

תשעה באב

כבודו כבוד כל כלי חמדה, ראובן קרושה שכולה וגלמודה, התורה המקרא המשנה והאגדה, עמו וקובנו זאת להגינה, אי תורה תלמיד והלומדה, הלא מקום מאין יושב חרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועפעפי יזלו מים דמע להגינה, ואקובנו מר עלי הרוגי אשפירה, בשני בשמונה בו ביום מרגוע הוקרה, מרגוע לרגוע נחלפו להבעירה, נהרגו בחורי חמד וישישי הדכה, באספו יחד בפשם השלימו במוכא, על יחוד שם מיסד יסדו שם בגבוהה, גבורי כח עושי דברו למכה, וכהני ועלמי נגועו בלהם עשכה, ובמר יגוני ועצבי ילל אחבירה, קהלות הקדש הריגתם היום בזככה, קהל ורמזא בחונה ובחונה, גאובי ארץ ונקיי טהרה, פעמים קדשו שם המיסד במוכא, ובעשרים ושלשה בחדש זיו לטהרה, ובחדש השלישי בקריאת הלל לשורכה, השלימו בפשם באהבה קשורה, אהימה עליהם בבכי ילל לחשכה, כלולי כתר על ראשם לעטרה, ועל אדירי קהל מגנצא ההדורה. מנשרים קלו מאכיות להתגברה, השלימו בפשם על יחוד שם הנוכא, ועליהם זעקת שבר אשעכה, על שני מקדשי יסודם כהיום ערערה, ועל חרבות מעט מקדשי ומדרשי התורה, בחדש השלישי בשלישי נוסף לדאבון ומאירה, החדש אשר נהפך ליגון וצרה, ביום מתן דת סבירתי להתאשכה, וביום נתינתה כמו כן אז חזרה, עלתה לה למרום למקום מדורה, עם תיקה ונברתיקה והדורשה וחוקרה, לומדיה ושוגיה באישון כמו באוכה, שימו נא על לבבכם מספד מר לקשכה, כי שקולה הריגתם להתאבל ולהתעפרה, כשרפת בית אלהינו האולם והבינה, וכי אין להוסיף מועד שבר ומבערה, ואין להקדים זולתי לאחכה, תחת כן היום לניתי אעוררה, ואספדה ואילילה ואבכה בגפש מכה, ואגנתי כבדה מבקר עד ערב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועל אלה אני בוכיה ולבי נהם נהימות, ואקרא למקובנות ואל החכמות, אלי ואליה כלם הומות, היש מכאוב למכאובי לדמות, מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימות, חללי חללי חרב מטלים ערמים וערמות, נבלתם כסוטה לתית ארץ ובהמות, יונק עם איש שיבה עלמים ועלמות, מתעתעים כמו מוני ומרבים כלמות, איה אלהימו אמרו צור חסין בו עד מות, יבא ויושיע ויחזיר נשמות, חסין יה מי כמוך נושא אלמות, תחשה ותתאפק ולא תחגר חמות, באמור אלי מלעיגי, ואם אלהים הוא ירב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

ועיני עיני יורדה מים כי נהפך לאבל משורר, ועגבי לקל בוכים להפך ולקרר מי ינוד לי זמי מחזיק להתעורר, חמה בי יצאה וסער מתגורר, אכלבי הממני הצר הצורר, שבר עצמותי זורר ומפכר, סלה כל אביכי הטבור והשרר, רטיה ומזון אין לברר, מכתי אנושה באין מתעיל ומזורר, על כן אמרתי שעו מני אמרר, בבכי דמעתי על לחיי לצרב.

על בית ישראל ועל עם יי כי נפלו בחרב:

תשעה באב

כו

אז בהלוך ירמיהו על קברי אבות, ונם עצמות חביבות מה אתם שוכבות בניכם גלו ובתיכם חרבות, ואיה זכות אבות בארץ תלאובות:

געו כלם בקינים על חסרון בנים דובבו בקול תפונים פני שוכן מעונים, ואיה הבטחת, ועכרתי להם ברית ראשונים:

הם המירו כבודי בתהו, ולא פסדו, ולא רהו, ואעלים עיני מהם, ולא בהו, ולא נשהו, ואיך אתאפק על אמירת לא הוא:

זעק אב המון בעבורכם, וחנן פני אל רם חנם נסיתי עשר בחינות עבורכם, והן חזיתי שברם, ואיה הבטחת אל תירא אברכם:

טעו להזרות בעבודות זרות, יעצו לחצב בארות בארות נשברות, ואיך אתאפק על בטול עשרת הדברות:

כה צוח יצחק פני שוכן שחק לשוא, בי טבח הוסיק, והן זרעי נשחק, ונמחק, ואיה הבטחת, ואת בריתי אקים את יצחק:

מרו בירמיהו, וטמאו הר המכה, גלאיתי נשוא געיה עולה לי מנשיה, ואיך אתאפק בהריגת זכריה:

סח ילד בתלף דמעות כמנין זולף עוללי, שטפחתי בעלף איך גזו מני בחלף, ואיך הפרע מני דמים בדמים כמה אלף:

פי רועה באמן כפוש באפר ומדמן צאן אשר בחיקי האמן, ואיך גזו בלא זמן, ואיה הבטחת כי לא אלמן:

קול בכי לאה מתופפת על לבבה, רחל אחותה מבכה על בניה, זלפה מכה פניה בלהה מקוננת בשתי ידיה:

שובו תמימים למנוחתכם מלא אמלא כל משאלותיכם, שלחתי בבילה למענכם הגני משובב גלות בניכם:

כז

אז במלאת ספק יפה כתרצה הן אראלם צעקו חוצה: בן חלקיהו מארמון כיצא אשה יפת תאר מנולת מצא: גנרני עליך בשם אלהים, ואדם אם שד לשדים את או לבני אדם דמות יפין כבשר ודם פחדך, ויראתך כמלאכים לבדם: הן לא שד אני, ולא גלם פחת ידועה הייתי בשובה ובנת: והן לשלש אני ולשבעים, ואחד ולשבים עשר, ושישים, ואחד: זה האחד אברהם היה, וכן השלשה אבות שלישיה: חק שנים עשר, והן שבטי יה, ושישים רבוא, ושבעים, ואחד סנהדרין יה: טעמי הקשיבי ועשי תשובה, וען היותך כל כך תשובה: יפה לכי בעלץ, ולשמוח בטובה, ולא תקרא עוד בת השובה: כי איך אשמח וקולי מה ארים הן עוללי בתנו ביד צרים: לקו גביאי, ודמם מגרים גלו מלכי ושרי, וכהני בקולרים: מלון מקדשי בעוני נדד דודי מאז ברח ונדד: נעם אהלי בעל פרחי שדד רבתי עם איכה ישבה בנדד: סחה האשה לנביא ירמיהו שח לאליהו בעד מפת סערה עניה: עד יענה אל וימר דיה ויצילני מחרב ושביה: פלל תחנה לפני קונו מלא רחמים חוס כאב על בנו: צעק מה לאב שהגלה בנו, וגם אוי לבן שבשלחן אב אינו: קום לך, ימיה למה תחשה לך קרא לאבות, ואהרן ומשה: רועים יבואו קינה להנשא, כי זאבי ערב טרפו את השה: שואג היה ירמיהו הנביא על מכפלה נוהם

תשעה באב

כְּלַבִּיא: תָּנוּ קוֹל בְּכִי אֲבוֹת הַצָּבִי תַעֲוּ בְּנִיכֶם וְהִנֵּם בְּשִׁבִי: אִם כָּאֲדָם עֲבָרוּ בְּרִית אִיהָ זְכוֹת כְּרוֹתֵי בְּרִית: מֶה אַעֲשֶׂה לָכֶם בְּבִי גְזֵרָה הִיא מִלְפָּנַי שְׁמֵם מִקִּדְשׁ מִבְּלִי בְּאֵי מוֹעֵד עַל כִּי יַדִּידִים נָתַנוּ לְהַמְעֵד: תְּשִׁיבֶם כְּמֵאֵז סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד תִּרְחֹם צִיּוֹן כִּי בָּא מוֹעֵד:

כח

אֵיךְ תִּבְנֶמוּנֵי הַבַּל וְכַנּוּרֵי גֵהַפֵּךְ לְאַבֵּל בְּנִחֲלַת חֶבֶל כְּבֵד עָלַי עַל סָבֵל וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 בְּזֶה יוֹם בְּכָל שָׁנָה עֵדֵן עָלַי שָׁנָה וְהַגְּבִי עֲגוּמָה וְעֲגוּבָה יוֹתֵר מֵאַלְפֵי שָׁנָה וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 גָּבַר חֶרוֹן וְנִגְבַּז אֶרוֹן בְּמִשְׁנֵה שְׁבָרוֹן בְּמִסְרָבֵי מְרוֹן וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 דִּירְתִי חֲרָבָה וְעֵדְרֵי נִשְׁבָּה וְרִבְתִּי אֶהְלִיבָה בְּדָד יִשְׁבָּה וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 הוֹעַל אֶרְיָה מִסַּבְּכוֹ עַל אֶרִיאֵל וְהַסְבִּיכוֹ וְהַגְּלָה מִסַּכּוֹ מִנְחֶתוֹ וְנִסְכּוֹ וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 וְהִרְגַּ הַמּוֹנִים מִשׁוּחֵי שְׁמַנִּים בְּאֹזֵי בַמִּים פְּרָחֵי כְהָנִים אֶלְפִים שְׁמוּנִים וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 זָנְבָם כְּחוּי וְהִדְבִּיא בְּעֵזְרַת הַמַּלְבִּיא אֶרְיוֹךְ כְּמוֹ לְבִיא עַל דָּם כֹּהֵן וְנִבִּיא וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 חֲרַשׁ לְמִשׁוּאוֹת עִיר מִלְּאָה תִשׁוּאוֹת וְבִתֵּי סוֹפְרִים וּמִשְׁבִּיּוֹת יוֹתֵר מֵאַרְבַּע מֵאוֹת וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 טָסָה מִדֵּי לְאַבֵּד חֲמוּדֵי וּמִשְׁלָה בְּמַחְמַדֵּי בְּקִרְעֵי מִדֵּי וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 יַעֲצָה לְחַנּוּק בְּבִי גוֹר מִזְנוּק בְּפֶה אֶחָד לְשִׁנּוּק זָקוֹ וְיִשִּׁישׁ עוֹלָל וְיוֹנוֹק וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 כְּבִדָּה שְׁלִישִׁית עַל קִדְשׁ רֵאשִׁית בְּשִׁצְפָּה חֲרִישִׁית בְּתֵה לְהִשִּׁית וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 לְחִצָּה לְחִלְק בְּבִי חִלְק וְחוֹלֵק שְׂאִין לָכֶם חִלְק בְּשֵׁם אֵל דּוֹלֵק וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 מְרַדָּה אָדוּם עֲדוּשֶׁת אָדוּם וְאַצָּה בְּזָדוֹן לְאַבֵּד כֶּסֶף וְהָדוּם וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 נוֹעֲדוּ עִם אֲדָמוֹן מוֹאֵב וְעִמּוֹן לְהִשְׁבִּית אֲמוֹן וְלְהַחְרִיב אֶרְמוֹן וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 סָלָה כָּל אֲבִירֵי וְעֵדְרֵי חֲבֵרֵי וְהַבְּלָגוֹ גְבוּרֵי לַעֲיִן כָּל עוֹבְרֵי וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 עִיפָה בְּפִשִׁי לְהִרְגִים לְמַסְפַּר הַהֲרוּגִים כְּאֵיל עוֹרְגִים וְעֵלִיךְ גְּהִרְגִים וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 פְּלָצוּ בְּיוֹם קָרֵב בְּמִזְרַח וּבְמַעֲרָב דָּמָם מִעֲרָב קֵהֵל וְעַם רַב וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 צָרוֹת עַל צָרוֹת זוֹ מִזּוֹ מִצָּרוֹת גְּדוּלוֹת וּבְצָרוֹת אֶרְכוֹת וְלֹא קִצְרוֹת וְאֵיךְ אֲנַחֵם:
 קִשְׁרוּ אֲבֵתֶם וְחִגְרוּ חֲבִיתֶם וְאַסְפוּ מִחֲנוֹתֶם וְהֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנִיתֶם וְאֵיךְ אֲנַחֵם:

תשעה באב

רבות אֲנָחוּתִי וְעֲצוּמוֹת שִׁיחוּתִי רַבּוּ בְהִמּוּתִי, וְאַתָּה יְהוָה עַד מָתִי, וְאִיךְ אֲנַחֵם:

שְׁמַעַת חֲרַפְתֶּם חֲרַפּוֹנִי בְשִׁפְתֵיכֶם, שִׁיבְתֶם וְקִיַּמְתֶּם אֲבִי מִנְגִידְתֶּם, וְאִיךְ אֲנַחֵם:

תִּקְוַתְכֶם אֲפֹא מֵה לָכֶם פֶּה חֲרָה אֲפֹ, וְאִין עוֹד לִרְפוּאָה וְאִיךְ אֲנַחֵם:

תְּשׁוּבוֹתֵיכֶם בְּשִׂאָרוֹ מֵעַל הַחוּבֵי עוֹבְדֵי הַבַּעַל עַד יִשְׁקִיף, וְיִרְאֵה מִמֶּעַל מוֹרִיד שְׂאוֹל יַעֲלֶה, וְאִז אֲנַחֵם:

כט

אָמַרְתִּי שְׁעוּ מִנִּי בְּכִי אֶמְרָר מֵר בְּפִשִׁי, וְרוּחִי אֶקְרַר עִם לִיַּתֵּן הַעֲתִידִים לְעוֹכָר:

בְּכִי יַעֲזַר עָלַי, וְיִגֹּנֵךְ בֵּית עַמִּי הַתְּאֲבָכִי בְּגִינֵךְ, אֵל תִּתְּנֵנִי פּוֹגַת לָךְ אֵל תִּדְּם בֵּית עֵינֵיךְ:

גַּעִי בְּכִיָּה מַעֲטָרֶת בְּעֲלִיזוֹת הַיֵּית מִקְדָּם, וְהִנֵּךְ לְבַזּוֹת אֵיכָה בְּהִיַתָּה הַרְעָה הַזֹּאת:

דָּמִי אֵל תִּתְּנֵנִי פְּלִטָה הַבְּשִׂאָרָה הַרִימִי קוֹל, וְזַעֲקִי מֵרָחֵם כִּי שָׁבַר עַל שָׁבַר בִּקְרָא:

הֵן לְאֲמִים עַת בְּקִבְצוֹ חֵי עֲלֵיךְ כְּרוֹת בְּרִית כְּחִפְצוֹ עַל עַמְךָ יַעֲרִימוּ סוֹד, וְיִתְּעֲצוּ:

וּבְכָלוּ מִזְמוֹת גִּטוֹת אֲשׁוּרֵי לַמְעוֹד אַחֲרֵי הַהֶבֶל לְהַהֲבִיל וּמִפְּנֵי לַרְעוֹד אָמְרוּ לָכֵן, וּבְנִחְיָדִים מִגּוֹי, וְלֹא יִזְכָּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל עוֹד:

זֹאת הַשְּׁמִיעוּ בְּנֵי מִקְרָאִיו לֹא בִיחַל אִם יִקְטְלוּ בְּעֵרִיץ לְמוֹרְאָיו הַכִּין יְהוָה זֶבַח הַקְּדִישׁ קְרָאִיו:

חֲלָלִי אִז הִרְבוּ, וְהִרְגוּ טוֹבֵי יִסְרוּנִי קִשּׁוֹת צָרִי, וְאִנִּיבִי הַמַּכּוֹת הָאֵלֶּה הַכִּיתִי בֵּית מֵאֲהָבִי:

סָגַף צַחֲבַתֶּם מֵאֲנִתִּי בָּם לְהַשְׁתַּתֵּף הַשְּׁמִידוֹ גְבוּרִי כָּלֵם בְּחַתֵּף כָּל גִּתַּח טוֹב יִרְךָ, וְכַתְּפֵי:

יַחַד לְטַבַּח הוֹבְלוּ כְּטִלְאִים וְגִדְיִים בְּנוֹת מַחֲטָבוֹת מִשְׁבָּצוֹת עֲדֵי עֲדֵיִים גְּמוּלִי מִחֲלַב עֵתִיקִי מִשְׁדֵּיִם:

כִּבֵּשׁ הָאֵב רַחֲמֵי לְזִבְחֵי יְלָדִים הַשְּׁלִים כְּכָרִים לְטַבַּח הַכִּין לְבָנָיו מִטַּבַּח:

לְאֲמוֹתֶם נוֹאֲמִים הִבְנוּ, וְשִׁחֲטִים, וּבְטַבַּחִים כְּהַקְּדִישׁוֹם לְטַבַּח, וְהַתִּיקוֹם לְאֲבָחִים בְּשִׁים פְּרָהִים עֲלֵלִי טַפְחִים:

מִי יִשְׁמַע, וְלֹא יִדְמַע הֵבֵן בְּשִׁחֲטָה, וְהָאֵב קוֹרָא אֶת שְׁמַע מִי רָאָה כְּזֹאת מִי שְׁמַע:

בֹּת בֵּית הַיִּפָּה בְּתוֹלֶת בֵּית יְהוּדָה צוֹאֲרָה פְּשֻׁטָה וּמֵאֲכָלֶת הַשְּׁחִיזָה, וְחֻדְדָה עֵין רָאָתָה וְתַעֲיִדָה:

סָגַף הָאֵם וּפְרָחָה רוּחָה, וּבְפִשָּׁה הַשְּׁלִימָה לְטַבַּח אֲרוּחָה כְּאֲרוּחָה אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה:

עֲלָצוּ הַבְּנוֹת כְּנוֹסוֹת וְאֲרוּשׁוֹת לְאֲבַחַת חֲרָב לְקַדָּם דְּצוֹת, וּשְׁשׁוֹת דָּמָם עַל צַחֲיִם סָלַע לְבִלְתִּי הַכְּסוֹת:

תשעה באב

פונה האב בבכי וללה עצמו על חרבו לדקור ולהפילה והוא מתגלל בדם בתוך המסלה:
 צדקה דינה פוהיה בהקריבה ענפיה ותמור מזרק דם קבלה בכנפיה תתיפח תפרש כפיה:
 קורתי מי יפוד שוד ושבר ישתרג מחמד עיני כנמסר לחכם ולהכג אם כהכג הרגיו הכג:
 רעיוני נבהלו ואתחתי פלצות ושבר באחת נמצא הכתוב בו תקוה וסבר כי זה לבדו יבא לירבעם אל קבר:
 שלם נמצא בכל פעלו בפשו לטבח השלים מפחד חילו וגם קבוכה לא היתה לו:
 תתי לבי מצא תכו עניו וידעתי אני צדק וישר דיניו ויהיה טוב ליראי האלהים אשר ייראו מלפניו:
 קדשו לא יאמין השלים עונותם לשערה סמן טוב לאדם שלא נספד ונקבר כשוכה ביום רעה לא יירא:
 לזאת יחרד לבי יתר בחלסלה גבורי ברעצו ונכנעו להשפילה כנפול לפני בני עולה
 ועד מתי תהיה כגבור לא יוכל להושיע נקמת דם עבדיך לעינינו תודיע אל נקמות יהוה אל נקמות הופיע:
 נקום נקמתי מאת מעבי עת נקמה היא לדון דיני אל קנוא ונקם יהוה:
 יהוה כגבור צא ידי חובך פרע שובר כתוב שטר חוב תקרע שבר זרוע כשע ורע:
 ממרום כהסיק אש במעזיבה ותקרה חומת אש סביב שומיכה ובית דיכה שלם ישלם המבער את הבערה:
 וכעל גמולות בא שלם אניבי תפיל מהרה ותכלם כי אל גמלות יהוה שלם ישלם:
 שונאיך תצמית סף רעל תשקם המת תחת ידו נקם ינקם אם בכזה לא תתנקם:
 העל כן בקראת אש מלחמה צריך לכלות ובהם להנקמה נקם יהוה ובעל חמה:
 קנא לשמך עבורך האל וילדם עבדיך השפוך ולחרבות אריאל נקם נקמת בני ישראל:
 טפי דמי אחת לאחת מנויות ויז נצחם על בגדיך בפדפורך היות ידיו בגוים מלא גיות:
 בלאיתי נשוא את כל התלאה תחיש גאלתי ומהר המראה כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה:

ל

מעונעי שמים שחקים יזבלוך מלאים מהודך והם לא יכלכלוך אף כי הבית:
 מטוב ומה בעים שבתך עם רעים בכנפי צעצעים יען תיה עם לבבך לבנות הבית:
 באור אהבתך הרעית לעמך כי הם בחלתך ולידע כי שמך נקרא על הבית:

תשעה באב

בְּכָרִים שֵׁם בָּאוּ, וְעַמִּים יִקְרְאוּ, וְאוֹתוֹתַי כִּי אֵין לְמַעַן, יִיכָרְאוּ וְיִכְבֹּד יְהוָה עַל הַבַּיִת:

חֲטָאֵי כִי עֲצַמוּ אֶכְלַתְנִי קִנְיָה, וְעָרָה צָר הִיסוּד שְׁמִנִי שׁוֹאָה, וְנִתַּץ אֶת הַבַּיִת:

חֲמוּדֵי אוֹצֵר הֵן הַבִּיאוֹם בְּהִיכְלֵיהֶן מִלְאוּ כְרִסֵּיהֶן, וְצָוָה הִכְהֵן וּפְנֹו אֶת הַבַּיִת:

מִדְּיוֹעַ נִתְכָּה הַמָּה לֹא שָׁכַכָּה עַל מָה עָשָׂה צוּרֵנוּ כָּכָה לְאַרְץ הַזֹּאת, וְלַבַּיִת:

מִקּוֹם כִּהְיִי נִגְשׁוּ, וְשֵׁם יִתְקַדְּשׁוּ, וְהֵם כָּעַת רְפָסוּ הַמּוֹן גִּוִּים כִּי גִשְׁוּ בְּסִבּוֹ עַל הַבַּיִת:

בֵּת קוֹל הִיא עוֹנָאָה מֵהַ תְּתַמְהוּ פִּגְעַת סִמְלֵי הַקִּנְיָה הַבְּאֵתָם, וְכַנְגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת:

רְבִיצַת עוֹלָם מִלֹּא שׁוֹכֵן בְּהִיכְלוֹ הַתַּעֲשׂוּ צָרָה לוֹ עוֹר וּפְסָח לֹא יִבּוֹא אֶל הַבַּיִת:

יַעַן הַשְּׁחַתָּם מִצְאוֹנְכֶם כְּעוֹת חֲלָל הַמִּקְדָּשׁ, וְהִנֵּה מִגְרָעוֹת בְּתֵן לַבַּיִת:

קְדוֹשׁ יִתְעַשֶׂת אֶמֶת לָנוּ בְּשֵׁת יִשְׁלַח תְּחַבְּשֵׁת, וְחֲטָאת אֶל יִשֶׁת, וְחֲטָא אֶת הַבַּיִת:

בְּמִקּוֹר הַנִּפְתָּח וּמַעְלָה עַל שֵׁפָה מִבְּכָר לְחִדְשֵׁיו, וְעֵלָה לְתִירוּפָּה מִתַּחַת מִפְתֵּן הַבַּיִת:

חֲמוּל עִיר הַחֲרָבָה תִּמּוֹר מוֹקֵד שְׁבִיבָה חוֹמַת אֵשׁ סוֹבְבָה לְכַבּוֹד תִּהְיֶה בָּהּ אֶל דְּבִיר הַבַּיִת:

זָרָה, וְהַעֲבֵר טְמֵאָה מִבֵּיתְךָ מִלְכֵי אֱלִיל כְּלִיל תַּחֲלוּף, וְתִקְרָא אֲנֹכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת:

קְדַשׁ בַּיִת מְעוֹבֵי, וְתִשׁוּב לְמִלּוֹנֵי, וְנִקְבְּצוּ לְגִיוֵנִי, וְהִנֵּי כְבוֹד יְהוָה בָּא אֶל הַבַּיִת:

לא

אֵשׁ תִּוֹקֵד בְּקִרְבִּי, בְּהַעֲלוֹתִי עַל לִבִּי - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

קִינִים אֶעִירָה, לְמַעַן אֲזַכִּירָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
אֲזִי שִׁיר מִשָּׁה, שִׁיר לֹא יִבְשֶׁה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

וַיִּקְוֶן יִרְמְיָהּ, וְנִבְּהָ נְהִי נְהִיָּה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
בֵּיתִי הַתְּכֹנֵן, וְשִׁכְנֵי הָעֵבֶן - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

וְחַמַּת אֶל שִׁכְנֵי, עָלַי כְּעֵבֶנָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
גְּלִי יָם הַמּוֹ, וְכַחֲוֹמָה קָמוּ - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

זְדוּנִים שִׁטְפוּ, וְעַל רֵאשֵׁי צִפּוֹ - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
דָּגָן מִשָּׁמַיִם, וְצוּר יִזּוּב מַיִם - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

לְעֵבֶה וְתִמְרוֹרִים, וְיָמִים הַמְרִים - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם

תשעה באב

השכם והערב, סביבות הר חורב - בצאתי ממצרים

קרוא אלי אבל, על בהרות בבל - בצאתי מירושלים
ומראה כבוד יי, כאש אוכלת לפני - בצאתי ממצרים

וחרב לטושה, לטבח בטושה - בצאתי מירושלים
זבח ומנחה, ושמן המשחה - בצאתי ממצרים

סגלת אל לקוטה, כצאן לטבחה - בצאתי מירושלים
חגים ושבתות, ומופתיים ואותות - בצאתי ממצרים

מעבית ואבל, ורדף ההבל - בצאתי מירושלים
טובו אהלים, לארבע הדגלים - בצאתי ממצרים

אהלי ישמעאלים, ומחנות ערלים - בצאתי מירושלים
יובל ושמטה, וארץ שוקטה - בצאתי ממצרים

מכור לצמיתות, וכתוב לכריתות - בצאתי מירושלים
כפרת וארון, ואבני זכרון - בצאתי ממצרים

ואבני הקלע, וכלי הבלע - בצאתי מירושלים
לזיזים ואהרבים, ושבעים זקנים - בצאתי ממצרים

נוגשים ומוזבים, מוכרים וקונים - בצאתי מירושלים
משה ירעבי, ואהרן יבחי - בצאתי ממצרים

ונבוכדנצר הרע, וטיטוס הרשע - בצאתי מירושלים
בערך מלחמה, ויש שמה - בצאתי ממצרים

כחק ממנו, והנה איבנו - בצאתי מירושלים
סתרי פרכת, וסדרי מערכת - בצאתי ממצרים

חמה בתכת, עלי סוככת - בצאתי מירושלים
עולות וזבחים, ואשי ביחוחים - בצאתי ממצרים

בחרב מדקרים, בני ציון היקרים - בצאתי מירושלים
פארי מגבעות, לקבוד בקבעות - בצאתי ממצרים

שריקות ותרועות, לקלון ותועות - בצאתי מירושלים
ציצת הטב, והמשל ורהב - בצאתי ממצרים

אפס העזר, והשלך הנזר - בצאתי מירושלים
קדשה ונבואה, ושכינה נוראה - בצאתי ממצרים

תשעה באב

נגאָלע וּמוֹרָאָה, וְדוּה וְטִמְאָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
רָבָה וַיִּשׁוּעָה, וְחִצּוֹצְרוֹת תְּרוּעָה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

זַעֲקֵת עוֹלָל, עִם בְּאֵקֶת חֶלֶל - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
שְׁלֶסֶן וּמְנוּכָה, וְכִלְיֵל וְקִטּוּכָה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

וְאֶלִיל וְתוֹעֵבָה, וּפֶסֶל מִצֵּבָה - בְּצִאתִי מִירוּשָׁלַיִם
תּוֹכָה וְתַעֲוֵדָה, וְכִלְיֵי הַחֲמֵדָה - בְּצִאתִי מִמִּצְרַיִם

שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה, וְנֶס יְגוֹן וְאַבְחָה, בְּשׁוּבִי לִירוּשָׁלַיִם

לב

אֶצְבְּעוֹתַי שְׁפָלוּ וְאֶשְׁיֹתִי בְּפָלוּ
אֲנִיָּה:

בְּבִי צִיּוֹן גָּלוּ וְכָל אֲנִיְבֵי שָׁלוּ
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

בֵּית לַעֲזָרוֹת בְּיוֹם אָף נִגְרוֹת
אֲנִיָּה:

פְּנֵי שָׁרִים וְשָׁרוֹת כְּמוֹ שׁוֹלֵי קִדְרוֹת
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

גַּלְת הַכְּתָרֶת כְּנֶבֶל בְּשִׁבְרֶת
אֲנִיָּה:

עֲטָרֶת תְּפָאֶרֶת לְאַרְץ נִגְרָרֶת
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

דְּרָכֵי עִיר אֲבָלוֹת יִחַדְלוּ הַקְּלוֹת
אֲנִיָּה:

אֲכָחוֹת הַסְּלִיחוֹת הַשְּׁכוֹת וְאַפְלוֹת
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

הֵיכַל יִכְתְּלוּ מְעֵי הַמּוֹ עָלָיו
אֲנִיָּה:

וְעַל שְׁלֶסֶן וְכִלְיֵוֹ וּמְעִיל עַל שׁוֹלֵיוֹ
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

וְוִי הַעֲמוּדִים בְּיַד בְּבִי עֲבָדִים
אֲנִיָּה:

וְהַקֶּף רוֹבְדִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים
אֲוִי מָה הִיָּה לָנוּ:

תשעה באב

זבחים ומבחות למשואות ומדוחות
אניה:

הדר מבחות גיגון ואבחות
אוי מה היה לנו:

חל והסורג לקרב ולהרג
אניה:

בבין הבארג בדוש במורג
אוי מה היה לנו:

טלאים מבקרים מני געזרים
אניה:

וטבעות סדורים ונגסין ההדורים
אוי מה היה לנו:

יפי נברכת איכה בהפכת
אניה:

וגפן ופרכת ומנתת מרבת
אוי מה היה לנו:

כיוור עם כנו התעוף בו ואינו
אניה:

הגר עם שמנו לקח ממכוננו
אוי מה היה לנו:

לקח הפנים שאו עליו קינים
אניה:

וטורי רמונים למרמס בתונים
אוי מה היה לנו:

מנוכה הטהוה אוכה געזרה
אניה:

ומגרפה יקרה בטולה וחסרה
אוי מה היה לנו:

בויים הנחשת לעובדים לבשת
אניה:

ומעשה הרשת וחלות מרקשת
אוי מה היה לנו:

סלתות ונסכים מנו בהשכים
אניה

ובעז ויכין לארץ נשלכים

תשעה באב

אוי מה היה לנו:

על מחמה ומזרק אויב שן סרק
אניה:
טבי גם כוז זרק ואת חרבו הברק
אוי מה היה לנו:

פשפששים ושערים ארצה בגררים
אניה:
התמים והאורים איכה בסתרים
אוי מה היה לנו:

צפירת מעטפות באיבה בהדפות
אניה
לשכות היפות ובית הקליפות
אוי מה היה לנו:

קיר מגן וקירקר ההכה
אניה:
וזרקו המכה ושקפו הבירה
אוי מה היה לנו:

ראשי משמרות סבוכים בצרות
אניה:
ושרי העשרות ביד בעלי חטרות
אוי מה היה לנו:

שער בת רבים לזאבי ערבים
אניה:
לקחו הכרובים תפים ואבובים
אוי מה היה לנו:

תאים הנאים לבנים השנואים
אניה:
בפז מסלאים לחלדות הסנאים
אוי מה היה לנו:

בנים תיקרים בחרבות נדקרים
אניה:
ליום המשברים ולכהנים מקטירים
אוי מה היה לנו:

רובים ופרחים לחצים ושלחים

תשעה באב

אֲנִיה:

בְּכוֹרוֹת וּטְפוּחִים בְּיָגוֹן בְּאֲנָחִים
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

וּמִפְתָּחוֹת זָרְקוּ בְּשׁוֹרֵם כִּי לָקוּ
אֲנִיה:

בְּעוֹן גְּמִקּוֹ וּכְפִים סָפְקוּ
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

כַּפּוֹת וּבְזִיכִים מְנִי בְּפִסְקִים
אֲנִיה:

וּבְנֵי בְּאֲנָקִים בְּאֶרֶץ מְרַחֲקִים
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

חֵי חוֹבוֹ גְּבָה וְצִיץ טְהוֹר בְּשֶׁבֶה
אֲנִיה:

בְּרַ מַעֲרָב כְּבָה וְשִׁמְחַת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

זְדִים בְּנֵי עֲדָה עַל בְּנֵי מִי מְנָה
אֲנִיה:

פָּאֵר בְּגֵדֵי כְהֵנָה בְּיָדָם גְּתֵנָה
אוֹי מָה הָיָה לָנוּ:

קִטְרֵת בְּעֵדֶרֶת וְאָרוֹן וּכְפֹרֶת
אֲנִיה:

תַּנְּן בְּזָרֵת תַּקְבֵּץ בְּזָרֵת עַז מְהֵרָה תִּהְיֶה לָנוּ:

לג

מחבר: רבי מנחם בן מכיר

אָבֵל אֶעֱוֹרֶר, אֲבִינוֹת אֶגְרֵר אֲנִיה לִי

בְּבָכִי אֶמְרֵר, בְּחִמַּת צוֹרֵר דְּרָכֵי סוֹרֵר, אֶלְלִי לִי

גְּלוֹת אֶכְרֵר, וְלִבִּי הֶכְרֵר אֲנִיה לִי

דְּכַר וּפְרֵר, בַּח שְׁבַר וְצִידוֹ סַכְרֵר, אֶלְלִי לִי

הַמַּעַט מִבְּאִישִׁי, וְחֻלְלוֹ מִקְדָּשִׁי אֲנִיה לִי

וְהִבְזוּ קְדָשִׁי, הִחֲלִי מִמִּקְדָּשִׁי וְזָחֲלוּ קְדוּשָׁי, אֶלְלִי לִי

תשעה באב

זמן שבת תתב"ו , ב"א למחזור כנ"ו אניה לי
 תילות זינו , מקומם פנו בארבה נמנו, אללי לי
 טעות בקשו , ועלי הקשו אניה לי
 יראתם קשקשו , ואותות הקישו ואותי עקשו, אללי לי
 כפר מאסו, בפשות חמסו אניה לי
 לני בוססו, כהבי בושסו צנועי אגסו, אללי לי
 מתי חרב מהדמים, באפס דמים אניה לי
 נבלת תמימים, בלי מומים היו שוממים, אללי לי
 סחוב והשלך, ערום ולכלך אניה לי
 עובדי מלך, חיל ירב מלך וכדו בפלך, אללי לי
 פריעה ופרימה , על תוכה תמימה אניה לי
 צר ביד כמה, המסכן תרומה גם להסרימה, אללי לי
 קול בתי כבסיות , ובתי תושיות אניה לי
 כחמביות , בידיהן נקיות זבחי ראיות, אללי לי
 שלמים ועולות, חתנים וכלות אניה לי
 תודות ובלילות, בחורים ובתולות וטובי קהלות, אללי לי
 אחים גם יחד, בשפך דמם כאחד אניה לי
 כן אסיות בפסד, יראת שם המיסד לטבח להאחד, אללי לי
 מלמדי ספר, גשף וצפר אניה לי
 חר אמרי שפר, מלא חצץ ואפר ואיה שוקל וסופר, אללי לי
 הקימה זאת מאז, עלה גוי עז אניה לי
 להשמיד הועז, ואסף עם נועז בני בבל ולעז, אללי לי

תשעה באב

בְּקֶשׁ עֵקֶר, בַּק לַעֲקוֹר וְלַעֲקֵר אֲנִיה לִי

בְּקוֹ אֲרָמֵי מִשְׁקֵר, לַזֵּם אֲרָמֵי לַעֲקֵר וְלֹא לְגֵרָם לַבֵּקֶר, אֵלְלִי לִי

מְקִיָּם הַבְּרִית, לִזְלִי הוֹתִיר שְׁאֵרִית בְּגִיָּא בְּכַרִּית, אֲנִיה לִי

כְּשֵׁר שְׁעֵרוֹרִית, יְדִידוֹת עֲבָרִית רַחֲמִים מִהַכְּרִית, וַיֵּשׁ תִּקְוָה וְאַחֲרִית

לד

יוֹם אֲכַפִּי הַכְּבֵדְתִי וַיִּכְפְּלוּ עוֹנֵי בְּשַׁלְחִי יָד בְּדָם וּבִיא וּבָא אֶל מִקְדָּשׁ יְהוָה וְלֹא כִסְתָהוּ אֲדָמָה עַד בֹּא חֶרֶב מוֹנֵי וְלֹא שָׁקֵט עַדִּי הַקֵּם דָּם הַנְּבִיא זְכָרְיָה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

הִיָּה הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר עַד בֹּא רַב טַבָּחִים וּבָא אֶל מִקְדָּשׁ יְהוָה וַיִּמְצָא דַמִּים רוֹתְחִים וַיִּשְׁאַל לְבַעֲבוֹר זֶה הַכְּהֵנִים הַזּוֹבְחִים וַיַּעֲנוּהוּ כִּי זֶה הוּא דָם קַרְבָּן הַזְּבָחִים וַיִּנְסֶה בְּדָם פָּרִים וְדָם אֵילִים וְדָם מַחִים וְגַם זָבַח וְזָבַח רַב לְחֶקֶד מָה הִיָּה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

וּבְכָל זֹאת לֹא שָׁקֵט וְעוֹדוּ בַיָּם נִגְרַשׁ וַיִּבְקֵשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא מִפְּרֶשׁ כִּי הוּא דָם אִישׁ הָאֱלֹהִים עַל לֹא חֲמַס שְׂרָשׁ וַיֹּאמֶר וּבַנְּזָרָאֲדָן גַּם דָּמוֹ הִנֵּה נִדְרָשׁ אֲסַפּוּ לִי הַכְּהֵנִים וְהוֹצִיאוּם מִבֵּית יְהוָה כִּי לֹא אֲשַׁקוּט עַדִּי וַיִּשְׁקוּט דָּם הַנְּבִיא זְכָרְיָה וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

דָּקֵר וַיִּשִׁישִׁים לְמֵאוֹת וּבַחֲוָרִים לְרַבּוֹאוֹת וַיִּוְרַד לְטַבַּח כְּהֵנִי יְהוָה צְבָאוֹת וְאֵין שָׁקֵט לְדָם וּבִיא וַיְהִי לְמוֹפֶת וְאוֹת וְהַבְּנִים בְּשַׁחֲטִים וְעֵינֵי אֲבוֹת רֹאוֹת וְאֲמוֹתָם לְטַבַּח גַּם אֲחֵרֵיהֶם בָּאוֹת וְאוֹמֵר לְנַפְשִׁי זֶה חֲטָאתְךָ וְזֶה פְּכִיחַ וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

הוֹסִיף לַהֲרוֹג בָּנִים עִם יוֹנְקֵי שְׂדֵיִם וְדָם עוֹלָה בִּיבִיחֵם כְּדָם יְאוֹר מְצַרִּים עַד אֲשֶׁר בָּשָׂא וּבַנְּזָרָאֲדָן לְבוֹ לְשַׁמִּים וַיִּמָּר הָאֵין דֵּי בְּבִנוֹת יְהוֹשָׁלִים הַכְּלָה אֶתָּה עוֹשֶׂה אֶת שְׁאֵרִית הַשְּׂבִיחַ וַיָּרַב בְּבֵית יְהוּדָה תַּאֲבִיחַ וְאַבְיָה:

לה

שָׁכַרְתָּ לֹא מַיִן הַשְּׁלִיכִי תַפִּיךְ קַרְחִי נָא וְגִזִּי וְהַשְּׁחִיתִי אֶפִּיךָ שְׂאִי עַל שְׁפִים קִינָה וְסִבִּי כָּל אֲגַפִּיךָ וַיַּעֲקִי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶב סַפִּיךָ עַל חֶרֶב סַפִּיךָ שְׂאִי אֵלָיו כְּפִיךָ:

אֵיכָה בְּצַר וְאוֹיֵב בְּצִיּוֹן עִיר מִמְּלֶכֶת אֵיכָה רָגַל זָדִים אֲדַמַּת צְבִי דוֹרְכַת בְּבוֹאֵם מְצָאוּ כְהֵנִים שׁוֹמְרֵי הַמַּעֲרָכַת וְעַל מִשְׁמֵרוֹתָם עָמְדוּ וְלֹא אָזְבוּ הַמְּלָכַת עַד אֲשֶׁר שָׁפַךְ דָּמָם בְּמִימֵי הַמַּהֲפָכַת וּבָא כָּל עַרְל וְטַמָּא מִבֵּית לְפָרְכַת מְקוֹם אֲשֶׁר כָּהֵן גְּדוֹל יָרָא שֵׁם לְלָכַת וְהַחֲרִיבוּ סַעֲפִיךָ וְחִלּוֹנֵי שְׁקוּפִיךָ וַיַּעֲקִי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶב סַפִּיךָ עַל חֶרֶב סַפִּיךָ אֵלָיו כְּפִיךָ:

קוֹל יִלְלַת בַּת צִיּוֹן מִרְחוֹק בְּשִׁמְעַת תִּזְעַק זַעֲקַת חֶשְׁבוֹן תִּבְכֶּה בְּכִי מִיַּפְעַת אָהֶה כִּי כּוֹס שְׁתִּיתִי וּמִצִּיתִי קִבַּעַת אֲכַלּוֹנֵי נְשֵׁי אֲרִיּוֹת חֲדוּדֵי מִלְתַּעַת בַּת בְּבָל הַשְּׂדִידוֹת וּבַת אֲדוֹם הַמְרַשַּׁעַת מֵהַתְּאוֹנְנֵי צִיּוֹן וְחֲטָאתְךָ נוֹדַעַת עַל רַב עוֹנֵךְ גְּלָה עִמָּךְ מִבְּלִי דַעַת עַל עֲזָבְךָ צוֹפִיךָ לְשִׁאוֹל בְּתַרְפִּיךָ וַיַּעֲקִי לְפָנֵי יְהוָה עַל חֶרֶב סַפִּיךָ עַל חֶרֶב

תשעה באב

ספ"ך אליו כפ"ך:

אל תשמחי אניבתי על כי נשבר קרבי כי נפלתי קמתי ויהוה עזרני הנה יאספני שדי אשר פזרני ויגאלני ממך צורי אשר מכרני וינחם וינחם וינחם עלי אשר עכרני:

לו

ציון, הלא תשאלי לשלום אסיכ"ך, דורשי שלומך והם יתר עדכ"ך: מים ומזרח ומצפון ותימן שלום כחוק וקרוב שאי מכל עב"ך: ושלום אסיר תאווה, נותן דמעיו כטל חרמון ונגספ לרדתם על הכ"ך: לבכות ענותך אני תנים, ועת אחלם שיבת שבותר אני כנור לשיכ"ך: לבי לבית אל ולפניאל מאד יהמה ולמחבים וכל פגעי טהוב"ך, שם השכינה שכנה לך, והיוצרך פתח למול שערי שחק שעב"ך, וכבוד אדני לבד היה מאורך, ואין שמש וסהר וכוכבים מאיכ"ך. אבחר לנפשי להשתפך במקום אשר רוח אלהים שפוכה על בחיכ"ך. את בית מלוכה ואת כסא אדני, ואיך ישבו עבדים עלי כסאות גביכ"ך? מי יתנני משוטט במקומות אשר נגלו אלהים לחז"ך וציכ"ך! מי יעשה לי כנפים וארחיק גדוד, אניד לבתרי לבבי בין בתכ"ך! אפל לאפי עלי ארצך וארצה אבניך מאד ואחנן את-עפכ"ך, אף כי בעמדי עלי קברות אבתי ואשתומם בחברון עלי מבחר קב"ך! אעבר ביערך וכרמלך ואעמד בגלעדך ואשתוממה אל הר עבכ"ך, הר העברים והר הקר, אשר שם שני אורים גדולים מאיכ"ך ומוכ"ך. תיי נשמות - אויר ארצך, וממר דרור אבקת עפרך, ונפת צוף - נהכ"ך! ינעם לנפשי הלך ערם ויחף עלי חרבות שממה אשר היו דביכ"ך, במקום ארוגך אשר נגנז, ובמקום כרוביך אשר שכנו חדרי חדכ"ך! אגז ואשליך פאר גזרי ואקב זמן, חלל בארץ סמאה את-גזיכ"ך - איך יערב לי אכל ושתות בעת אהזה, כי יסתבו הכלבים את-כפיכ"ך? או איך מאור יום יהי מתוק לעיני בעוד אראה בפי ערבים פגרי נשכ"ך? כוס היגונים, לאט! הרפי מעט, כי כבר מלאו כסלי ונפשי ממרוכ"ך. עת אזכנה אהלה - אשתה חמתך, ואזכר אהליבה - ואמצה את-שמכ"ך! ציון כלילת יפי, אהבה וסון תקשרי מאז, ובר נקשרו נפשות סב"ך - הם השמחים לשלותך והכואבים על שוממותך ובוכים על נשכ"ך. מבור שבי שואפים נגדך ומשתתחים איש ממקומו אלי נכח שעב"ך, עדרי המונך, אשר גלו והתפזרו מהר לגבעה ולא נשכחו גדכ"ך, המסזיקים בשול"ך ומתאמצים לעלות ולאחז בסנסני תמכ"ך. שגער ופתרוס היערכוך בגדלם, ואם הבלם ידמו לתמ"ך ואוב"ך? אל מי ידמו משיח"ך ואל מי גביא"ך ואל מי לז"ך ושכ"ך? ישנה ויחלף כליל כל-ממלכות האליל. חסבך לעולם, לדור ודור גזכ"ך. און למושב אלהיך, ואשרי אנוש יבחר יקרב וישכן בחצ"ך! אשרי מחכה ויגיע ויראה עלות אורך ויבקעו עליו שחכ"ך, לראות בטובת בחיכ"ך ולעלז בשמחתך בשוברך אלי קדמת געוכ"ך!

לז

ציון קחי כל צרי גלעד לציכ"ך אין די למען כים גדלו שכיכ"ך:
 ארץ צבי את בתוך גוים בתובה ומן עדן מקום כל יקר יצאו נהכ"ך:
 ויהי לאות בעמן כחץ בשרו במי ירדן אזי באסף אף כי טהוב"ך:
 אף לא יסלה עפר ארצך גזקב ופז יקר כמו יהלום מחצב הכ"ך:
 כל תענוגים בבא בסרך ולא קהמה השן ואולם כצוף מתקו מרוכ"ך:
 פ"ך למרפא וכל עלה תעלה הלא וכיעבת הדבש היו יעב"ך:
 עם הפתנים ברית כרתו מת"ך ואין שטן אבל השלמו להם כפיכ"ך:

תשעה באב

בְּךָ כָּל בְּהֵמָה וְעוֹף חֲכָמוֹ עֲדֵי כְּחֹמֹר הָיָה לִפְנֵים לְבֹן יֵאִיר חֲמוּכִיךָ:
 בְּךָ אֵל לְבַדּוֹ וְאִין בְּלִתּוֹ וַיֵּצֵא שְׁמֶךָ כִּי שָׁם אֱלֹהֵי אֲמַת נֹדַע בְּשִׁירֶיךָ:
 מִה טוֹב וְנָעִים גְּבֵא שְׁבִטֵי בְּנֵי יַעֲקֹב שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל שָׁנָה שְׁעָבִיךָ:
 בְּךָ סוּד תְּעוּדָה וְסוּד חֲכָמוֹת וּבָאוּ בְּנֵי קִדְם וְחֲכָמֵי שְׁבָא לְכַתּוּב סְפָבִיךָ:
 מְלַךְ בְּקִרְבְּךָ וּבְךָ שָׂרֵי תִילִים בְּכָל בְּשֶׁק וְעַל כָּל לֵאִם גְּבָרוּ גְבִיבִיךָ:
 שׁוֹטְרִים בְּכָל הַגְּבוּל שׁוֹפְטִים בְּכָל עִיר וְעִיר זְקֵבֵי אֲמַת הֵם וְאִין מוֹרָה כְּמוֹכִיךָ:
 בְּיָמֵי בַחֲוֹרוֹת הָיוֹת קִדְשׁ לֵאל גְּבַחְרוּ וּבְנֵי גְבִיאִים בְּנֵי אֵל חֵי גְעִבִיךָ:
 בְּךָ הַתְּקוּפָה עָלֵי קוֹ הָאֲמַת גְּשֶׁקְלָה תִכֵּן שְׁנוֹת דוֹר וְדוֹר בְּשִׁבֵי אֲדַבִּיךָ:
 מוֹלֵד לְבָנָה כְּפִי אֲרַכֶּךָ וְהִמְטָזָה שׁוֹמָה לְכַחֲבֶךָ וּבָה הָרְאִית סִתְכִיךָ:
 נִרְאָה בְּתַמּוּז כְּסִיל בְּךָ יַעֲלֶה כִּי שְׁאֵר כָּל הַחֲדָשִׁים לְבַד זֶה בְּסִדְכִיךָ:
 אִיָּה דְבִירְךָ מְקוּם אֲרוֹן וְאִיָּה הַדָּר הַיְכָל וְהַמְזַבְּחוֹת אִיָּה חֲצִבִיךָ:
 אִיָּה מְשִׁיחְךָ בְּעֵד עֲמֶךָ וְכִפְר וּמָה הָיָה לִילְדֵי קֶהֶת אִיָּה גְזִיכִיךָ:
 אִיָּפָה גְבִיאִים בְּנֵי עֲלִיוֹן וְכָל יוֹעֲצֶךָ אֲבָדוּ וְהִלְכוּ שְׁבִי מִלְכִיךָ וְשָׂרִיךָ:
 הָיִיתָ יָפָה נוֹף לְרֵאשׁ תְּבַל בְּרוּשְׁךָ לְבַס חֲטָאֵךָ לְבַד סַעֲפֶךָ קֶצֶר קֶצֶר קֶצֶר קֶצֶר:
 אֲרַץ מְאֻסָּךָ יָמֵי זָרִים שְׁטָפוּךָ וְכָל רוּחַ הַפִּיצֶךָ וְאִשׁ בְּעֵכָה בְּעֵבִיךָ:
 מְרִית בְּצוּרְךָ אֲשֶׁר מִצֵּר גְּצֶרְךָ וְאִז זָרִים עֲבָרוּךָ וְאֵת הָיִית בְּעוֹכְבִיךָ:
 אֵל הָאֲמִיכְךָ עֲדֵי נִקְרָאת אֲרִיאֵל וְאִין עֶבֶר בְּבֹרַךְ אֲרֵי טוֹרֶךָ עֲדִיכִיךָ שׁוֹבֵי לֵאל בּוֹעֲלֶךָ אֵל תִּתְּנֵי לוֹ דְּמֵי עַד
 שׁוֹב כְּבוֹדוֹ וְעַד יִבְנֶה גְדִבִיךָ:
 וּבְפִשֵׁי מֵאֵד גְּכֶסֶּפָה לְרֵאוֹת גְּזִיו זְהַרְךָ שְׁלוֹם יְהִי לְךָ וְרַב שְׁלוֹם לְעַזְבִיךָ:

לח

צִיּוֹן עֲטָרַת צְבִי שְׁמַחַת הַמוֹבִיךָ שְׁלוֹם כְּבָהֶר קַחֵי מֵאֵת אֲדוֹנֶיךָ:
 אֵלֵי שְׁחָקִים אֲשֶׁר שׁוֹמְרִים לְחוֹמוֹת וְחַל לַיְלָה וַיּוֹם יִדְרָשׁוּן שְׁלוֹם לְמַחְבֵּיךָ:
 גַּם הַנְּפֹצִים בְּכָל אַרְבַּע קְצוּוֹת וְהֵם דוֹרְשֵׁי שְׁלוֹמְךָ בְּנוֹתֶיךָ וּבְנֵיךָ:
 שׁוֹכְנֵי קְבָרִים מְחַכִּים וּמְצַפִּים לְיוֹם יִשְׁעֶךָ וְאִז יִצְמַחוּ יַחִין וְשִׁבְיֶיךָ:
 וְאִנִּי בְּשִׁאֲלֵי שְׁלוֹמְךָ אֶקְרָא קוֹל בְּרֵאשׁ הַרִים וְאֲדַמָּה לְעוֹף עַל כַּעֲנַבִּיךָ:
 שְׁלוֹם לְצִיּוֹן וְהִיא צְדָקָה וְשְׁלוֹם עָלֵי חֵלֶךְ וְחוֹמוֹת יִקְרָא אֲבָנֵי פְּנִיבִיךָ:
 שְׁלוֹם לְאֶרֶץ צְבִי שְׁלוֹם לְכָל הַגְּבוּל גִּלְעָד וְשׁוֹמְרוֹן וְכָל יֵתֵר שְׁכִנְיֶיךָ:
 צִיּוֹן לִפְנֵים הִלָּא הָיִית יַפֶּת מְרָאָה אִיךָ גְּהַפְּכוּ לְשַׁחֲרוֹר תְּאָרְךָ וּפְנִיבִיךָ:
 כְּבָנוֹת מְלָכִים יִקְרָא עֲטִית תְּהֵלָה וְאִיךָ שֶׁק תַּחְגְּרֵי עַל חֲלָצֶיךָ וּמַתְּנֵיךָ:

תשעה באב

לחמי אבחה בעת תעדי לתחת פאר אפר ואשתה יגובי על יגוביך:
 קומי ובשא גהי נבכה דמעות כים יזלו גהרות למן עיבי לעיביך:
 על אלמונתך אשר הלך ידיך והוא החריב דבירו וכל סתרי צפוניך:
 עת אראה יפוך אקרא משוררים בשיר עת אהזה עביר אקרא מקונניך:
 אבחר לקאת וקפד ישכנו בר ואוי לי אם אדום ועב קננו בקניך:
 עיר המלוכה לדוד ושלמה בנו היית בניה והם קדם מכוניך:
 את היא למקדש לאל את היא מנוחה לצור את היא אשר יום ביום ירד לגניך:
 שם שלסן ומנוכה וארון הברית אל בין שדי אהבה לן במלונניך:
 על מזבחך כהנים עמדו משרתים במו זבח ועולה לכפר על עוניך:
 ראש הנהגה אשר אפוד לבושי יקר בשמע בשולי מעיל קול פעמוניך:
 אחת בשנה פנים הלך לסדרי דביר הביא קטרת מלא קמצו וספניך:
 קדה וקנה וכל ראשי בשמים עדי עיר התמרים בבוא רים שמניך:
 אף הלזים אשר שומרים שערים וגם המשוררים שיר בפה עם כל רבניך:
 בגדם בני מעמד עורכים תפלה ולך יעלה המונך בכל פעמי זמניך:
 בר הנביאים הלא היו בסוד אל יבר חכמי תכונה ובר שבעים זקניך:
 ארצך מלאה במו עשר קדשות וכל מעשר תרומה וגם מבחר דגניך:
 עתה שממה בלי בנים ובנות ואן מלכך גביאך לנייך וכהניך:
 מתי ישובו ויבואו בתוך אהלך הם התאבים שכון תחת ענניך:
 מי יתנבי לעת תלדי ילדים כמו שפכה ופועה מילדת באבניך:
 מי יתנבי לעת אתאו ליום חותנך יבוא ואת תעדי כלה עדניך:
 לבי יאוו לחבק בזרועות עפר ארצך ואחשוק בפי בשק אבניך:
 עת אראך בהיות נבבית בנפך ופוך ירא לצפון יים גבה קרניך:

תשעה באב

אָכסוף, ואַחַמֵּד לְבַסְמָה וְתַשְׁמַעְנָה דְבָרֵי מִבְּשָׁר בְּקוֹל אַזְבִּי, וְאַזְבִּיר:

הַתְּעוֹכְרֵי לְקִרְאָת דּוֹדְךָ, וְהַתְּנַעֲרֵי מִן הָאֲדָמָה בְּשׁוּבוֹ אֶל מְעוֹבֶיךָ:

לט

צִיּוֹן תְּקוּבְנֵי עָלַי בֵּיתְךָ אֲשֶׁר נִשְׁרַף צָרַחִי בְּמִכְרַר עָלַי שׁוֹמְמוֹת גְּפְנֶיךָ:

צִיּוֹן תְּעוֹכְרֵי כְּאֶלְמֵנָה אֲשֶׁר הִיְתָה לְמַס לְכָל עוֹבְרִים מֵרַב עוֹבֶיךָ:

עַל הַגְּבָעוֹת שְׂאֵי קִיבָה וְתִמְרָרוּ, וְגַם נְהִי בְּקוֹל כֶּם אֲשֶׁר הִפּוּ הַמּוֹבִיךָ:

אֵיכָה לְמוֹאָב בְּנֵי צִיּוֹן בְּאֶף חוֹלְלוּ עַל רֵב גְּאוֹנְךָ, וְקִרְאֵי אֶל מְקוּבְנֶיךָ:

הִילַל וְקִיבָה שְׂאֵי צִיּוֹן בְּמֵר וְנְהִי, וּבְכִי שְׁמֹמֹת עָלַי שׁוֹמְמוֹת מְעוֹבֶיךָ:

קוּבְנֵי, וְאַל תִּדְמִי קוֹלְךָ בְּכִי שְׂאֵי דְבָר וְחִרַב אֲשֶׁר שָׁלַח לְמַחְבֵּיךָ:

צִדּוֹ כְּצַפּוֹר, וְאִין עוֹזֵר לְבַגְדּוֹ אֲשֶׁר פָּרָשׁוּ רֶשֶׁתוֹת לְגִלוֹת אֶת קִלְוִיךָ:

אֵיךְ הַשְּׁלִיךְ תַּפְּאֶרֶת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא זָכַר שְׁבוּעָה אֲשֶׁר כָּרַת לְאוֹמְבֵיךָ:

קוֹלְךָ בְּקוֹל בְּהֵמַת תַּנִּים, נוֹת־עֶקֶב בְּכִי וְקִיבָה שְׂאֵי עַל רֵב תְּלוּבֶיךָ:

גִּזִּי לְגִזְרֶךָ, וְהַשְּׁלִיכִי לְרֹאשְׁךָ עָלַי אֶרֶץ, וְשִׁק תִּקְשְׁרֵי עֲצָרֵי בְּמַתְבֵּיךָ:

קוּבְנֵי בְּפִשֶׁע, וְאַל תִּתְּנֵי מְנוּחָה וְקִיבָה עַל שְׁפִיִּים שְׂאֵי מֵרַב מְעַבֶּיךָ:

אֶרֶץ צְבִי צְבָאוֹת קִיבָה וְנְהִי תְּעוֹכְרֵי אֶל שְׁפִיִּים הֲלֹא תַחַת שְׁשׁוּבֶיךָ:

קוּבְנֵי מְלָכִים, וְהִילִילוּ קְצִיבִים, וְכָל מִזְבַּח, וְכָל מְעַרְב עַל שְׁמִלּוּבֶיךָ:

פְּשֻׁטֵי מְעִילְךָ, וְהַשְּׁלִיכִי לְאֶרֶץ, וְחִגְרֵי שִׁק, וְגַם תִּהְיֶי תַחַת סְדִיבֶיךָ:

בְּחֹר, וְזָקֵן, וְגַם עוֹלֵל, וְיוֹנֵק שְׂאֵי תִמְרָרוּ לְבָפֶשׁ לְעֵינַי כָּל זְקִבֶיךָ:

צִיּוֹן שְׁשׁוּבְךָ הֲלֹא עֶבֶר בְּקוֹצִים עָלַי מִים, וְנִהְפְּכוּ מֵרַב זְדוּבֶיךָ:

חֲשָׁכוּ מְאוּרוֹת, וְגַם כָּל הַשְּׁחֻקִּים, וְכָל דְּרָךְ מֵאֵד בְּחֲשֶׁךְ סִתּוּם לְפָנֶיךָ:

כִּי הַשְּׁחֻקִּים מֵאֵד זָרוּ, וְאַסְפּוּ לְאוֹרְכֶם לְפָנַי כָּל שְׂאוֹן עַל רֵב יְגוּבֶיךָ:

צִיּוֹן בְּשׁוֹפָר תִּקַּע עַל הַר, וְגִבְעֵי רְאֵי צָרַחִי בְּמֵר וּבְכִי עַל מוֹת סִבְבֶיךָ:

תשעה באב

שלחו שללך באש ציון למרמס הלא טבעו שערך בתוך ארץ אדביר:
הנה למרמס נתונה בת יהודה ואין משיב לנפשה עלי שוממות שמביר:
ציון במר תבכי מאין מבחם אשר רחק מאד מקרוב נחם בחוביר:
קולך בקול ים וגם תבין ויענה וקול גהי ובכי אשר תחת סלוביר:
ציון למרום שאי עיבר וגם תראי ספדי והיללי עלי עזבר תאביר:
ציון תקובני אלי אבות ושאלי מכון ביתך וגם עזרך חסן קציביר:
אל המערה לכי צרחי במר ובכי ענו בנותך ובביר ובביר:
שכה כשמעה לקולך גם מבכה עלי בגים אשר נשבו אל כל שכביר:
רחל ולאה בכו בלה וזלפה הלא קוננו וקראו בקול מחי בפביר:
כי האלהים הלא נצח ולא יזנח כי תקוה היא ורב שלום לבביר:

מ

ציון ידידות ידיד צעיר לשביר שכבת כתביו ברב ענות הדביר:
ציון סדר כל סדר מטות וכל משכב דדים ידיך בבא סדרי סדביר:
ציון ברכה עליונה עלי ראשך למולך מחטבים שעביר:
ציון ירשת זאב ערב שבי פארך בעדי עדיים עדי עלו כתביר:
יפית ברב הון וסון רבית בדעות והן מזקני אעגים סכמו געביר:
היית יפי מכלל באוה בכל מהלל עלית ושבת שלל מלכי מגוביר:
בר ברוחה אנוש לן מבלי חטא בהתכפר בקרבן תמידיך מכפביר:
יסדת בזיו לפאר סרבת בתוך אב באף אשאף לזאת אשאב מי תמרוביר:
נראו בעיבך פני קונה בני מסנה רצון לשכני סנה בשני סצביר:
עושי מלאכתך בחוט התעשרו ברכוש כל הון יקר נמצא לקהל עשיביר:
נבחר מקומך לצור בחר באם בחריו בחר במוצאך ובכפגים בחיביר:

תשעה באב

בן דר בגיל גהדר אדרך בכל דר ודר ערפך בבא לעדור עדרי סבכיר:
 עלה גבולך דבר צלע יבוס לא לעין עיטם לבלתי שאת כתפות דביכיר:
 קרא יהוה שמך על שם שני כהנים דוד מצך בחיל בשדה יעכיר:
 בנה מעונך בנו ויחנךך שם בשם אביו אשר קדמו נחםם בשיכיר:
 ובמחשבות בוראך עליה בטרים ברא תבל ושחק ועולם על עכיר:
 ובמי מריבה ביום זעם אזי טהרה ארצך ולא גשמה בכלות יצוכיר:
 ירד בעתו מטר ארצך זמן לילה בא לברכה וטל לן בקציכיר:
 היית לשית חוג יסוד ממך תעודה וסוד קדוש ירחך לפי עדים מעככיר:
 בנים ובנות תשוקה שוקקו שחקו בשוק והשתקשקו בסך עככיר:
 בחרג בפז נפלאו בפש בפס פלאו טל אור וסן נמלאו זפו גזיכיר:
 איך אשמחה עוד בחג איך אעלוז עוד בפור עד כי יבואו ימי ששון לפוכיר:
 ארצך חמודה מאד לא נחמדה בעלות בנים חמודים לבית מחמד מגוכיר:
 בעלה ענן הקטרת ממקום מקדשך יצא מקומו עשן אש מנחכיר:
 בקרוב מרעים בעיר שלחו בכרמך בעיר ערו ועוררו בעיר קדיש בעכיר:
 ברחל בלי נשמע קלו בעת נבנית איך חרבות אור בך תקעו מצכיר:
 על זאת בשק עוברים עברים אבל בוטחים כי ישמחו אחרי התור בתוכיר:
 בילל לקולי אלי איך תתאפקי הלא קרא לשק ובכי אלוף געוכיר:
 לב מדוה יחלה לתאנה יכלה יישן עדי יעלה עמוד שחכיר:
 אקום חצות לילה על משמרות מאפל לשמו לאור יאתה בךר לשומכיר:
 אז תמצאי צוף דבש אז לא תקונני בראש כי תתכונני בראש הרי הככיר:
 יבא כבוד הלכנון לך ותתלבני כבני עדרים בני אדר גדכיר:
 עורי והתנערי עכר יער קוערים בער יתו אות לעץ יער חזיכיר:

תשעה באב

קומי ואורי לכל חושקי מאורך והם הולכי בחשך עדי אורו מאוכיך:
 ציון לציון ואות עז עוד תהי זלכס עמים ותגבהנה רגלי מבשכיך:
 בצלי עדי העני ותני לבושך שני תולע ככלה עדי לקשור קשכיך:
 אל תאמרי לי אשר זקנת היותך לאיש עוד תתעדני חלוץ השד לגוכיך:
 תלדי בני שעשועיך בעת עדנה תתחדשי בגעורים כנשכיך:
 יטה לטוב יצרך צור יוצרך יצרך תהי נצוכה בעיר חברה למוכיך:
 יגאל בעז משבי מיד חזיר חצבי ויהי עטרת צבי לשאר עדכיך:

מא

שאלי שרופה באש לשלום אבליך המתאווים שכן בחצר זבליך:
 השואפים על עפר ארץ והכואבים המשותממים עלי מוקד גליליך:
 הולכים חשכים ואין נגה, וקוים לאור יומם, עליהם אשר יזרח ועליך:
 ושלום אנוש באנח, בוכה בלב נשבר תמיד מקובן עלי צירי חבליך:
 ויתאונן כתנים ובנות יענה ויקרא מספד מר בגליליך:
 איכה נתונה באש אוכלה תאכל באש בשר ולא נכו זרים בגחליך:
 עד אן עדינה תהי שוכנה ברב השקט ופני פרחי הלא כסו חרליך:
 תשב ברב גאון לשפוט בני אל בכל המשפטים ותביא בפליליך:
 עוד תגזור לשרוף דת אש וחקים ולכן אשרי שישלם לך גמוליך:
 צורי בלפיד ואש הלבבעבור זה בתנך כי באחרית תלהט אש בשולייך:
 סיני הלכן בך בחר אלהים ומאס בגדולים וזרח בגבולייך:
 להיות למופת לדת כי תתמעט ותרד מכבודה והן אמשול משליך:
 משל למלך אשר בכה למשתה בנו צפה אשר יגעו כן את במליך:
 תחת מעיל תתכס סיני לבושך בשק תעטה לבוש אלמנות תחליף שמליך:
 אוריד דמעות עדי יהיו כבחל ויגיעו לקברות שני שרי אציליך:
 משה ואהרן בהר החר ואשאל היש תוכה חדשה בכן נשרפו גליליך:
 חדש שלישי והקשר הרביעי להשחית חמדתך וכל יפי כליליך:
 גדע ללוחות ועוד שנה באולתו לשרוף באש דת הזה תשלום כפליך:
 אתמה לנפשי ואיך יערב לחכי אכול אחרי ראותי אשר אספו שליליך:
 אל תוך רחובה כבדחת ושרפו שלל עליון אשר תמאס לבוא קהליך:
 לא אדעע למצוא דרך סלולייך היו אבילות בתיב ישר מסליך:
 ימתק בפי מדבש למסוך במשקה דמעות ולרנגלי היות כבול כבליך:
 יערב לעיני שאוב מימי דמעי עדי כלו לכל מחזיק בכנף מעיליך:
 אך יחרכבו ברדתם על לחיי עבור כי נכמרו רחמי לנדוד בעליך:
 לקח צרור כספו הלך בדרכך למרחוק ועמו הלא נסו צלליך:

תשעה באב

ואני בשכול וגלמוד בשארתי לבד מהם בתוך בראש הר מגדליך:
לא אשמע עוד לקול שרים ושרות עלי כי נתקו מיתרי תפי סליליך:
אלבש ואתכס בשק כי לי מאד יקרו עצמו כחול ירביון בפשות סליליך:
אתמה מאד על מאור היום אשר יזרח אל כל אבל יחשיך אלי ואליך:
זעקי בקול מר לצור על שברונך ועל סלילך ולו יזכור אהבת כליליך:
חגרי לבוש שק עלי ההבערה אשר יצתה לחלק וספתה את תליליך:
כימות ענותך יבחמך צור ינשיב שבות שבטי ישראל וירים את שפיליך:
עוד תעדי בעדי שני ותף תקחי תלכי במחול וצהלי במחיליך:
יהם לבבי בעת יאיר לך צור ניגיה לסשכך ויאירו אפיליך:

מב

ציון צפירת פאר חדות אגודיך זעקי ברמה בקולך על אבוביך:
אל הבנייה לבקש ולחבון לאל שלום שפוח לה וגם לבבי בחיכיך:
בעל בחירך אשר לך אהבתו לזר בהפך לנגדך וגם גגד גדידיך:
גלף ופתח בלוח לב אזי נשקטת בטח בשלוח שדוכה על דרביך:
דברי נכחות לרעיון להליץ עבורך אף תצפצף להרים קול סדכיך:
השב ידיך למטתך ולליון בצלך ולטיל בסיוגת גולדיך:
וועד במהר וקדושוין וגם בכתבה לך לעזרך והן ברור זבדיך:
זרע ובנים מחטבים לאישך הלא ילדת ואיך נשכלת מכל חסידיך:
חמק ועבר וגז ממך ולא נשלחת לא בא בידך שטר ספר טרודיך:
טוען בטענת ממאנת במרד עלי כן נתקלסת והשפל עם ידידיך:
יושבת בדודה דמומה כי חשופה קלון שוליר ונגלית ונדללו כבוביך:
כל מחזיקים בגזרך הם יצאוך דחופים ובהולים והם היו לבוביך:
לבי הלא בחלל מאין הפוגות אשר הומר ונחלף למר מתק מגדיך:
מלא דמעות כמים בשטפו במלאו דמעות לתיי וכל עיבי נגידיך:
נפשי עטופה בעת זכרי לאשך הלא נכבה ולא יכלו לאפוח סמידיך:

תשעה באב

סִמַּךְ אֲשִׁישֵׁי עֵבֶב מֵהוּל בְּמִים וַפֶּס מִן הַרְפָּתִים בְּקֶר זָבְחֵי עֲבֹדֶיךָ:
 עֲדָר וּבַחֲרֹשׁ יִסֹּדֶךָ לְשֹׁדֵה בּוֹר וְנִיר לַחֲכָה וְאַכְלָה סִבִּיבְךָ אִשׁ פְּלִדֶיךָ:
 פִּלֵץ וְשִׁבֵץ לְבָשׁוּנֵי בְּעַת אַתְּחָה מוֹנֵי שְׁקֵטִים וְהֵם צָדוּ צְעֵדֶיךָ:
 צוֹעֵק אָנֹכִי לַמְקוֹנְנוֹת לְבִכּוֹת וּבְמֶר לְזַעוֹק נְהִי נְהִיָּה הוּי עַל קִפְדֶיךָ:
 קִלּוּ יָמֵי עֲגִי עַת אַתְּחָה עֲנִיךְ שׁוֹמְרִים מִצְאוֹךְ וְהֵם בְּשֵׂאוֹ רְדִידֶיךָ:
 כַּחֲפוּ עֲצָמֵי עָלַי בְּנִים יִקְרִים אֲשֶׁר כְּסִיד שְׁרוּפִים בְּאוֹר אוֹדֵי שְׁרִידֶיךָ:
 שְׁקִדּוֹ וַיִּקְדּוּ גוֹיֵלֵי דַת מִשְׁבָּאֵי וְאוֹי אֵיכָה מִשׁוֹלוֹת אֵלַי פְּטִישׁ תַּעֲוֹדֶיךָ:
 תוֹקֵה לִבִּבִי אֲשֶׁר נִרְצָה בְּאַרְצְךָ טַמְאָה לְגִדְבָה לְנִסּוֹךְ יִין תַּמִּידֶיךָ:
 צִיּוֹן עָדִי אֵן מְשִׁימָה אֶת לְפָה אֶת יָדְךָ אֵיכָה בְּיַד אֵיבֶכְךָ בְּפִלּוֹ גִידֶיךָ:
 מִמֶּךָ אֲבוּדִים יִלְדֶיךָ חֲמוּדִים כְּפֹז עַל זֹאת בְּמֶכֶר בְּכִי יִלְלַת מְרוֹדֶיךָ:
 אֵיכָה מִעֵבֶב זְמַן לְדַתְךָ וְעַד אֵן תְּהִי אֶת נִקְשָׁרַת בְּחִיל צִירֵי אַחֲוֵדֶיךָ:
 יוֹלְדוֹת לְתַשְׁעָה יִרְחִים עַת בְּשִׁי כָל וְאִיךָ רַבּוֹ שְׁנוֹתְךָ אֲשֶׁר הִרִית יִלְדֶיךָ:
 רַבִּי לְשׁוֹמֵר לְאַיִלָּה חֲבָלִים וְהוּא יִתִּיר לְצִירְךָ עָלַי כִּבֵּד רְפִידֶיךָ:
 חוֹשֵׁב זְמַן יַעֲלֵי סֵלָה לְהִתִּיר וְלֹא חֲשַׁב זְמַנְךָ לְהִסִּיר כָּל חֲרִדֶיךָ:
 זְמַן בְּיָדוֹ פֶּתַח אֲרַבֵּעַ גְּעוּלִים וְגַם כֵּן יִפְתַּח גִּבְזֵי אוֹצַר זְבוּדֶיךָ:
 קַל יִשְׁמִיעַ לְקַבֵּץ הָאֲמוּנִים דְּלַתִּיו אֲזַ פֶּתַח יִפְקִידֵם עַל קְלִידֶיךָ:
 צִיּוֹן מַעֲשִׂים בְּצַעֲרֶךָ וּבִיפִיךָ מַעֲשִׂתִים אֲשֶׁר יִזְרַח חֶרֶס סִדּוּדֶיךָ:
 צִיּוֹן בְּמִנְחָה יִכְפְּרוּן אֶת פְּנֵי זַעֲמֶךָ אֲזַ יִשְׁתַּחֲוֶה לְכַף בַּגְּלֶךָ חֲרִדֶיךָ:
 צִיּוֹן עָדִי עֲדֶיךָ רַקֻּמַת בְּגָדְךָ וְגַם עַז יִזְרוֹעַ פָּאֵר בְּגִדֵי חֲמוּדֶיךָ:

מג

צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט לְכִי לָךְ עִם מַעוֹנְבֶיךָ הַתְּעוֹךְ בְּכַזָּב וְלֹא גִלּוֹ עוֹנֶיךָ:
 אֲכֹן בְּנֵי עוֹלָה עֲנוּךְ וְיִרְשׁוּךָ נוֹה צָדֵק וְהִיִּית שְׁחוֹק אֵל כָּל שְׁכֵנֶיךָ:

תשעה באב

בזית מלמדך, ולא הקשבת למורך לטוב בשכון בארצך קדושר במלונך:
 גלית קלונך, וטמאתך בשולך, וגם טמאת דרכך מאד הרבית זנונך:
 דרך אחותך הלא הלכת, וזנית בתזנותה, והזנית בנומך, וכנך:
 הכית, ונגפת לאין מרפא, והשלכת כטיט חוצות, והנך שחוק לבני מענך:
 ותהי נגינה בפי זדים מרידים אשר אמרו לנפשו שחי הרוס לשנך:
 זכרי עניה בלב בשבר, וזעקי עלי מכך, ונוגשו אשר גדע קרבך:
 חפי לאל באמת צורך, ובוראך, והוחילי למלכך לבד כי הוא אדונך:
 טהרי לבבך, וכפיר, ושובי עדי אישר קדושר, ולו הרבי רננך:
 יומם, ולילה תני קול בבכי מר עלי קבית מלוכה ועל תל ארמנותך:
 כבוד, והדר, ורב יפי בתוכך הלא נמצא קדושר, והו נתן לענך:
 למה לגלים מעון תנים, ומורש קאת מדבר, וגם אגמי מי מענך:
 מאגת שמוע לקול מוסר מיסרך, בכו שתית, ומצית שמנך שמנך:
 נכח פני עליון שפכי לבבך, כמי בהר, ואל תתני פוגת לענך:
 סבי, והמי בעיר קראי מקוננות, וכל נשים מבכות בכי גדול מקוננך:
 עדי צניף מלכך עד אן למרמס, יהי עד מה ביד צר בני שרים סגנך:
 פתח לבנון ששענך אשר טבעו ארץ נשיה, ואין מלון לכהנך:
 ציון עליהם נהי נתיה, ולא תחשי אספי, וקבצי זקנות, וזקנך:
 קרחי, וגזי כנשר על בני תענוגך, ועל כל נשיאך, ורונך:
 כמו, וגדלו כמו גלים בלב, ים מזכרך, בליל שדדו טורי אכנך:
 שדד מלונך, וכל מחמד, וקרך באין אורים, ותמים אשר גלו צפונך:
 תבור, וכרמל כהרי גלבע בלי טלך, ומטרך, ולא אור בענך:
 ציון, יגונך נשי טהרי, והתקדשי עדי, יקר לבשי תמרוק שמנך:

תשעה באב

ציון ושלמו ימי אבלך בששון וגיל כי תם עונך ומשנה שברונך:

ציון סגלת מלכים ומדינות תהי עוד יזלו מי מנוחות מעיניך:

ציון פדויתך צפי עוד יקראו לך צפיכת תפארת בפי שרים ונוגביך:

ציון ברכה ותיים בך אביר יעקב אזה לעולם ועוד יאמרו באזניך:

ציון המון כהנים הטה ישרתוך וגם יוסיף יהוה קנות שבית קציניך:

מד

ציון גברת לממלכות מציביך רבי ישלומים שאי מאת אסיביך:

יחמץ לבבי לקול בתנו ראמים בני שעיר ומואב בתוך הכל דביביך:

לבסו משיחי בדם קדקד סגנים טרוף שוע וקוע רמוס עמי בחיביך:

ערים בצורות תפוש דיק וסולל שפוך ארזי לבנון כרות מעצי יעביך:

חזו נביאים בשוא דבר בשם עיר קדוש יעקב לשלום ולא חבשו מזוכיך:

יתר לבבי עלי ארון ומשכן וציץ זהב ואפוד ושם קדש סמכיך:

איים יחוו לרז אותות ומופת עלי שיברך ירפאו אלי משנה שבכיך:

שמש וכל כוכבי שחק בעמק דמו קולך ברמה שאי קול תמרוכיך:

סהר וכימה ועש וכסיל לזאת יכבו נגהם אשר אספו כוכבי שחכיך:

מטה רשעים כקם שרים בידם תלות שבת משושך וגיל וכלי זמכיך:

אבל לבנון וגיל כרמל בלי נשמע חפרו סגנים בבא צר בשעכיך:

חכמת נבונים ביום אבדה ואסרו קציניך ושחו בני ציון יקביך:

מכלל מלכים לבוש בנות רעלות פאר ראמות וגביש ואף ספיר גזיביך:

בזאו נהרים בתוך קביה עליזה לאין קץ לתכונה וסוף פרצו גדכיך:

גבעה ועץ בעבן אלה ואלון מקום פגול מלאים חלליך פגכיך:

יהמו קרבי כים יזלו דמעי כמי נמרים לבאים ביום טרפו כפיביך:

תשעה באב

יסער לבבי כמו סופה וסער כמץ גכן יסער עלי אשמות כמכיר:
 המר בשרי ליום נאר קדוש יעקב מקדש ומזבח בלי בוא בתצריך:
 שורק בטע בעמן היית ובקר כצץ פרח ונצה תשגשגי זמורכי:
 שובי צביה לאל יוצרך יכוננך לדור ודור בתוכך שכון בעל געורכי:
 אריה בגור לבל יעלה מסלות וצי אדיר ושיט לבל יעבור יאורכי:
 בפשי שלומך דרוש אותה כחם צח עלי אורות קעב טל כחם יום נד קציכיר:
 אשמח ואשיש ביום אשמע מבשר בקול שלום מנוחה דרוש ושלום אסיכיר:

מה

אלי ציון ועריה, כמו אשה בציריה, וכבתולה חגורת שק, על בעל געוריה
 עלי ארמון אשר בטש, באשמת צאן עדריה,

ועל ביאת מחרפי אל, בתוך מקדש חדריה.
 עלי גלות משרתי אל, געימי שיר זמריה,

ועל דמם אשר נשפך כמו מימי יאוריה.
 עלי הגיון מחוליה, אשר דמם בעריה,

ועל ועד אשר שמם ובטול סנהדריה.
 עלי זבחי תמידיה ופדיוני בכוריה,

ועל חלול כלי היכל ומזבח קטוריה.
 עלי טפי מלכיה בני דוד גביריה,

ועל יפים אשר חשך בעת סרו כתריה.
 עלי כבוד אשר גלה בעת חרבן דביריה,

ועל לוחץ אשר לחץ ושם שקים חגוריה:
 עלי מחץ ורב מכות אשר הפו גזיריה,

ועל בפוז אלי סלע עויליה בעריה.
 עלי שמחת משגאיה בשחקם על שבריה,

ועל ענוי בני חורין נדיביה טהוריה.

תשעה באב

עלי פשע אשר עוֹמֵה סלול דרך אֲשׁוּרִיָּה,

ועל צבאות קה־ליה שְׂדוּפִיָּה שְׁחוּרִיָּה.
עלי קולות מִסְרַפִּיָּה בַּעַת רבו פְּגָרִיָּה,

ועל רגשת מַגְדָּפִיָּה בְּתוֹךְ מִשְׁכַּן מִצְרִיָּה.
עלי שִׁמְךָ אֲשֶׁר חָלַל בְּפִי קָמִי מִצְרִיָּה,

ועל תַּחַן וְיָצוּחוֹ לְךָ קָשׁוּב וְשִׁמְעֵ אֲמָרִיָּה.
אֱלִי צִיּוֹן וְעַרְיָה, כְּמוֹ אִשָּׁה בְּצִירִיָּה, וְכַבְתּוּלָה מְגוֹרֵת שָׁקִי, עַל בְּעַל גְּעוּרִיָּה

מקור: ויקיטקסט